

ปป. 2 ก.ย. 68

คำนำ

อยากให้ลูกได้ดี ก็ต้องเลี้ยงลูกอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย เลี้ยงลูกแบบเฮง ๆ ซวย ๆ หวังโอกาสที่จะได้ผลดีแบบฟลุค ๆ นะมันยากส้นะครับ **โชคดีไม่มีขาย อยากได้ต้องทำเอง**

นิยายจากเรื่องจริงที่ท่านกำลังจะอ่านนี้ก็เช่นเดียวกัน เป็นเรื่องที่พ่อแม่มีพื้นฐานความรู้ที่อ่อนด้อยเกินไปไม่เพียงพอต่อเป้าประสงค์ที่มุ่งหวัง เลี้ยงลูกไปตามธรรมชาติที่คาดการณ์เอาเอง ไม่ได้อิงความรู้ตามหลักวิชาการเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่ที่ขาดคุณธรรมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ข้อนี้จะทวีปัญหาในการปกครองอบรมเลี้ยงดูลูก ๆ อย่างยิ่ง!!!

สุดท้ายแล้วก็มักจะผิดพลาดล้มเหลวเสียหายมากกว่า **อยากให้ลูกได้ดี ต้องอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย**

เรื่องนี้จึงสามารถพอจะใช้เป็นอุทาหรณ์สอนใจให้แก่ **พ่อแม่มือใหม่** หรือ **พ่อแม่ป้ายแดง** บางท่านได้อยู่บ้างนะครับ แต่จะเป็นข้อที่น่าเสียดายอย่างยิ่งสำหรับคนที่ **ไม่ชอบอ่าน ไม่รักการอ่าน** เพราะ **“คนที่ไม่รักการอ่านก็เหมือนล่องลอยอยู่ในกระแสน้ำแห่งความอัปโชค”** ไม่เชื่อก็ตามจ่ายย.....

ด้วยความปรารถนาดีจากใจจริง

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

สารบัญ

คำนำ

1. แรกพบ.....	4
2. ตายดีกว่าโวย.....	10
3. ฝึพั่น.....	12
4. ถูกรุมเผา.....	19
5. “ 10 อย่า”	21
6. โทษะ.....	22
7. ไม่ทันเกมส์.....	25
8. ลูกสู้พ่อ	27
9. พุ่มเทเพื่อลูก.....	29
10. รางวัลชีวิต.....	33
11. ท้อ.....	35
12. ลั่นหวัง.....	41
13. ห้ามไม่แห้ง.....	43
14. ซ้ำ.....	47

.....END.....

อยากให้ลูกได้ดี ต้องอบรมอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย

ธันวา หน้าหนาวราวกลาง ๆ เดือน หลังรับประทานอาหารเย็น อยู่ว่าง ๆ ปิงนึกค้นไม้ค้นมือ อยากเล่นสνούเกอร์ จึงเดินออกจากบ้านพักตรงไปยังสโมสรโรงพยาบาลซึ่งอยู่ใกล้บ้านพัก ห่างกันเพียงสามสิบลเมตรเศษ ๆ แค่นี้เดินข้ามถนนเท่านั้น ปกติปิงก็มักมาซ้อมเล่นเป็นประจำ จนกระทั่งเมื่อสองสามปีที่แล้ว(ปี 2541) ลูกสาวขึ้นเรียนในระดับชั้น ม.ปลาย(ชั้น ม.4) ปิงจึงได้คิดหยุดเล่นสνούเกอร์ไป ตามเจตนารมณ์เดิมที่ได้ตั้งไว้

เหตุที่คิดหยุดเล่นก็เพราะ ตั้งใจจะใช้เวลาทั้งหมดมาควบคุมดูแลสนับสนุนการเรียนของลูกให้เต็มที่ ไม่อยากทำตัวหลงระเริงประมาท อาจเกิดปัญหาแล้วจะต้องมาเสียใจภายหลัง มันไม่คุ้มและจะแก้ไขอะไรไม่ได้ อย่างที่เพลงเขาร้องไว้ว่า

ผู้ใหญ่ฆ่าหลงเพลิน เด็กจะเดินหลงทาง

ระหว่างที่ปิงกำลังซ้อมแทงสνούเกอร์ อยู่นั้นก็ยังมีเสียตื้น้อย(ขาไฟ นกกระจอก-ไฟเงิน)ที่คุ้นสนิทกันดี กำลังนั่งรอขาไฟที่ยังมาไม่ครบ เสียตื้น้อยก็เอ่ยเชิงชวนสนทนากับเราขึ้นว่า

“อาจารย์ปิงครับ รู้ข่าวเรื่องไอ้ชอมัย?”

“ไม่รู้ มีอะไรหรือครับ?” ไอ้ชอนี้รู้จักและสนิทกันมานานแล้ว

“ได้ข่าวว่ามันเป็นอัมพาตหรืออัมพฤกษ์นี่แหละ”

“อ้าว!” ปิงก็ตกใจถามประหลาดใจขึ้นมาครมครัน

“รู้สาเหตุมั๊ยครับเสีย มันเป็นเพราะอะไร?” ปิงถามต่อด้วยความเป็นห่วง

“ผมก็ยังไม่รู้ชัดเจนนะ ได้ฟังเขาบอกมาอีกต่อหนึ่ง แต่เขาว่าอาการหนัก”

“แล้วตอนนั้นเขาอยู่ที่ไหนเสียมั๊ยครับ?” ปิงตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมดูอาการกันหน่อย

“ผมก็ไม่รู้แน่ชัดเหมือนกัน”

“แล้วบ้านของไอ้ซออยู่แถวไหนครับเฮีย ?” เรายังไม่ลดละความพยายาม
“ไม่รู้เลยครับ”

พอตีมีซาไฟนกะ อีกสองคนเข้ามาเจรจากับเฮียตีน้อย ปิงก็เลยหันกลับมาซ่อมแท่งสนักเกอร์ต่อ
ก้มแท่งไปใจก็ล่องลอยไปไกลเกี่ยวกับเรื่องของไอ้ซอ.....

ครั้งแรกที่พบบันกับนายซอ รวบรวมลายเดือนพฤศจิกายน ปี 2526 คือที่ตึกสุตินิกิเวท
โรงพยาบาลสุรินทร์ ด้วยภรรยาปิงไปคลอดลูกสาวคนแรกในขณะที่ภรรยาของนายซอก็คลอดลูกชายคน
แรกก่อนหน้านั้นแล้วสามวัน อยู่ห้องใกล้กัน เพิ่งเห็นหน้ากันแต่ก็ยังไม่เคยรู้จักมาก่อน

อีกสามสี่เดือนต่อมา(ต้นมกรา 2527)ก็มาได้พบหน้ากันอีกครั้งที่โต๊ะสนักเกอร์สโมสรโรงพยาบาล
เพราะปิงเป็นขาประจำ แต่นายซอเพิ่งมาเลยได้ทักทายกันไปในฐานะ ‘**คุณพ่อคนใหม่**’ พร้อม ๆ กัน

“วันนี้ทำไมถึงได้มาที่นี่ครับ ?”

“ลูกชายป่วยนอนอยู่ในโรงพยาบาลครับอาจารย์”

“อ้อ.....อาการเป็นยังไงบ้างครับ ?”

ก็เป็นการทักทายถามสารทุกข์สุกดิบไปตามธรรมเนียมตามมารยาท เพราะปิงก็กำลังติดพันอยู่
กับเกมส์ที่เล่นเดิมพันกับพรรคพวก สักครู่เมื่อมีสมาชิกบางคนหยุดเล่น นายซอเลยขอเข้าแทนเพื่อร่วม
บรรเลงเพลงทวนต่อ ฝีมือก็ใกล้เคียงกัน ความรู้จักก็เริ่มพัวพันกลายเป็นความคุ้นเคยสนิทชิดเชื้อในเวลา
ต่อมา

หลายปีผ่านไปนายซอก็ได้พัฒนาฝีมือสูงไปได้อีกหลายขั้น ปิงได้ไปเห็นนายซอเล่นเดิมพัน
กันด้วยวงเงินมากจนปิงตื่นเต้น นายซอมีวิญญาณนักเดิมพันเต็มตัว ใจใหญ่และกล้าได้กล้าเสีย(คราวละ
หลายพัน ถึงหลักหมื่น)

ปิงก็ได้แต่แอบชม-เชียร์และเอาใจช่วยอยู่ห่าง ๆ มีบางครั้งที่นายซอเข้ามาทักทายและเชิญชวน
ร่วมหุ้น ปิงได้แต่ส่ายหน้าและขอบคุณ(ที่ให้เกียรติ)ทุกครั้งเพราะมันไม่ใช่นิสัย ปิงชอบติดปลายนม
(ปลายคิว)นิด ๆ หน่อย ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศมากกว่า แต่นายซอก็รู้ใจ มิโยที่จะออกปากว่า

“นิด ๆ หน่อย ๆ ก็ได้รับอาจารย์ มาช่วยเป็นตัวนำโชคให้ผมหน่อย” ว่าไปโน้น

ปิงเป็นคนอยู่ดี ๆ ก็ถูกนายซอเอาไปเรียกขานเป็น ‘ตัว’ เสียนี้ แต่น้องนุ่งเขามิได้มีเจตนาอะไร
หรอก เป็นภาษาที่ใช้กันจนเคยชินมากกว่า ส่วนปิงก็ได้แต่ส่ายหน้าถอยห่างอย่างเดียว ไม่ใช่กลัวเสียเงิน
แต่กลัวเสียภาพลักษณ์มากกว่า

ถ้าหากจะมีการได้เสียกันบ้าง ปิงก็พอใจที่จะได้เสียจากฝีมือของตนเองเท่านั้น ไม่ใช่ไม่ไว้ใจเขา
แต่ไม่อยากเสียเงินเพราะใครเขามากกว่า

คนที่ฝีมือใกล้เคียงกับนายขอ ถ้าใจไม่เต็มร้อย หรือถอดใจมักไม่รอดนายขอ ด้วยเหตุนี้เองจึงเห็นนายขอมักจำเป็นต้องป็นระดับ ได้คู่เล่นแต่กับพวกฝีมือระดับพระกาฬเสมอ ผลก็คือ.....

นายขอมักลงเอยด้วยหน้าจ้อยๆ เกลี้ยงกระเป๋ากะโป.....บ่อยครั้ง !

และนายขอคนนี้มีใช้แต่จะเก่งกาจในเกมส์สนุกเกอร์อย่างเดียว บิลเลียดก็ดี ฝึกก็เยี่ยม รัชเขียนก็ชั่วร้ายาด (เปลี่ยนระบบวิธีการเล่น คล้าย ๆ ตะกร้อลอดบ่วง ตะกร้อตาข่ายนั่นแหละ)

ความที่ทะนงในฝีมือตนเกินระดับความเป็นจริง ประเมินฝีมือคู่เล่นต่ำเกินจริง และยังมีนิสัยมักเพลอประมาทขาดสติอีกต่างหาก นายขอจึงต้องเดือดร้อนเสียพินบ่อย ๆ แต่ก็ไม่ย่อจำ

ส่วนเราเองแม้วิทยายุทธ์จะอ่อนด้อยเพียงยอดหญ้า แต่ก็ต้องหมั่นมีสติและใช้ปัญญาแก้สถานการณ์อยู่เสมอ เอาประสบการณ์จากการได้เสีย(พิน)มาเขียนเป็นกลอนป้อนปัญญา ตั้งเป็นหลักให้ชัดเจน (เมื่อปี 2539) เช่น

ก่อนออกศึกควรฝึกปรือให้มือพร้อม

และจงยอมอย่าฝืนถ้าขาดฝึก

จงรู้เขา รู้เรา ให้ลุ่มลึก

อย่าเหิมฮึกอย่าขาดประมาทคน

ทุกลูกแทง แดง-ดำ สำคัญหมด

ใจจงจดนิ่งเน้นย่อมเป็นผล

เพื่อให้เงินไหลเข้ากระเป๋าดน

ดีกว่าวนไหลออกซ้ำชอกใจ

อย่าฮึกเหิมเดิมพันกับขานอก

จะขยอกจิตท่านให้หวนไหว

ถ้ามีหุ่นเหมือนมีมิตรอุ้นจิตใจ

ช่วยกันภัยขานอกหล่อหลอกเรา

อย่าคุยโวโอ้อวดจะปวดจิต

จะขาดมิตรเพิ่มศัตรูดูโง่เขลา

จงสุขุมลุ่มลึกอย่าหุนเบา

คำพูดเขาจงพิจารณาให้เหมาะสม

อย่าฮึกเหิมเดิมพันกับขานอก

จะเป็นหอกข้างแคร่แหย่ให้ป่วน

สร้างมิตรเป็นศัตรูไม่คู่ควร
ต้องชักชวนหาเพื่อนไว้เตือนภัย

ชนะเขาแล้วไซ้ร้ออย่าใจอ่อน
อย่าผลอผ่อนมือ – ใจ ให้แน่นหนัก
ชนะแล้วเลี้ยงเขายังได้รัก
แพ้แล้วต้องควัก.....ได้อะไร!

นายขอมืออาชีพเป็นช่างซ่อมนาฬิกา เป็นตุ้กระจกเล็ก ๆ อยู่หน้าตลาดสด มีรายได้ดีพอควร ช่วงระยะที่ลูกชายยังเล็ก เวลาไปเที่ยวบ่อนการพนัน หรือโต๊ะสนุ๊กเกอร์นายขอมักชอบลูกชายติดไปด้วยบ่อยครั้ง

ที่ร้านโต๊ะสนุ๊กเกอร์ ก็ยังมีลูกเจ้าของร้าน ลูกไอ้โฮ และอีกบางคนก็พอได้เป็นเพื่อนเล่นกันไป ไม่ต้องมาเกะกะกวนใจเวลาพ่อเสวนาหรือว่าเล่นเดิมพัน พนันต่าง ๆ เช่น ถั่ว ไพ ไฮโล และมวยเป็นต้น ยามหิวจะขอซื้อของกิน ของเล่นอะไร พ่อ(ขอม)ก็มักจะใจดีเป็นพิเศษ ควักให้หมด ให้ได้อย่างง่าย ๆ ไม่ต้องเสียเวลาอันนาน ๆ เหมือนอยู่ที่บ้านเสียด้วย แล้วอย่างนี้ทำไมลูกจะไม่ชอบ

ในที่สุดลูกก็คอยติดตามเกาะพ่อแจ่มะลิ คอยจ้องเอาไว้ เวลาพ่อจบบรรยากาศยานยนต์ ลูกก็จะรีบวิ่งเข้าหากระโดดซ้อนท้ายมับโดยอัตโนมัติ

ไอ้พ่อก็หลงคิดว่าลูกตนเองนี่ฉลาด มีไหวพริบดี หลงเป็นปลื้มเต็มคำว่าลูกมันรักพ่อ ติดพ่อแจ่มไปไหน ๆ ใคร ๆ ก็พูดเป็นทำนองเดียวกันอย่างนี้อีก “ไอ้ลูกติดพ่อ” มีหรือที่พ่อจะไม่รักไม่หลง

หลายปีผ่านไป จากเด็กตัวเล็ก ๆ ไร้เดียงสาที่โตขึ้นมากับโต๊ะสนุ๊กเกอร์ หัวก็เริ่มสูงพ้นขอบโต๊ะ รู้จักช่วยถือไม้คิวให้พ่อ รู้จักส่งเรสท์ ยื่นซอลด์ฟันหัวคิวให้ เรียนรู้จักการนับแต้มเป็น เขียนแต้มลูกก็จะได้รับคำชมเชยล้นจากพวกผู้ใหญ่ในโต๊ะว่า เก่ง

“ไอ้ฉลาดไว้ว หัวเลว(เร็ว) มีไหวพริบเหมือนพ่อมันเลยว่ะ”

ก็สารพัดจะพูดชมเด็ก หลอกใช้เด็ก หลอกให้เด็กหลงและหลง โดยเฉพาะไอ้ตัวพ่อมัน ต่อหน้าก็เตือนลูกห้ามเล่นสนุ๊กเกอร์ ห้ามแบบไม่เต็มปากเต็มคำ เมื่อเด็กมันเห็นโต๊ะสนุ๊กเกอร์ว่าง ๆ ยังไม่มีใครเล่น มันก็ผลอหยิบคิวมาลอง พ่อ และผู้ใหญ่ที่มองเห็นก็ว่า

“เฮ้ย ๆ พวกมึงดูลูกไอ้โฮ ลูกไอ้ซอลิ ทำทางไม่เบาอะมึง ฉลาด เก่ง มีแววว่ะ”

คำชมเปื้อนรอยยิ้มด้วยจริตที่เอ็นดู ยิ่งทำให้เด็กได้ใจ ก็เลยยิ่งเหมือนเป็นการให้ท้ายอีกต่างหากบ่อย ๆ ครั้งเข้าก็ชวนเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ แกวนั้นมาเล่นด้วยกัน ก็ลูกเจ้าของโต๊ะสนุ๊กเกอร์ร่วมด้วยเสียอย่างอะไร ๆ ก็เลยฟรีสบาย ๆ (ไม่ต้องเสียค่าเปิดไฟเล่น)

มีอยู่ครั้งหนึ่งปิงได้เคยเปรยกับนายโฮถึงเรื่องนี้ว่า.....

“โฮ ทำไมไม่ปล่อยให้ลูกเข้ามาสถานทีอย่างนี้” เพราะลูกเขาเป็นลูกศิษย์ปิง เรียนอยู่ชั้น ม.1 พอมองเห็นครูเด็กก็ได้ยกมือไหว้ตามปกติ

“ไม่เป็นไรหรอกอาจารย์ ผมบอกมันแล้ว เล่นสนุก ๆ ได้ แต่ห้ามเล่นเดิมพัน”

แถมยังเสนอความเห็นแนะปิงเพิ่มอีกว่า

“ลูกผู้ชายต้องให้มัน(เล่น)เป็นและรู้(เทคนิคกลโกง)ไว้บ้างนะอาจารย์ จะได้ไม่ไปเป็นหมูให้เขาหลอกต้ม”

เออ....พ่อเป็นนักเล่นนักพนัน เขาก็คิดจากพื้นฐานของเขาจะไปโทษเขาก็ไม่ได้ ถ้าจะโทษก็ต้องโทษโชคชะตาฟ้าลิขิต ดันผ่าให้เขามีชีวิตเป็นลูกนักพนันเองนี่หว่า แถมนายโฮยังกรุณาช่วยเติมเต็มเกี่ยวกับปรัชญาชีวิตที่ควรรู้ให้คุณครูของลูกเขาอีกว่า

“มันมาเล่นอย่างนี้ยังดีกว่ามันไปเป็นตุ๊คนะอาจารย์” เพราะเกมอย่างนี้เป็นเกมของ ‘ลูกผู้ชาย’

เออ เอาละมันซี เล่นเอาปิงจุกขึ้นมาถึงคอคอยแน่ะ ! การเป็นครูในโรงเรียนนั้นไม่ยาก หากจะขยายเขตออกนอกรั้วโรงเรียนก็ไม่ง่ายนะ ครูรุ่นใหม่ป้ายแดงทั้งหลายช่วยเก็บไปเป็นข้อคิดด้วยนะครับ เดี่ยวจะถูกเพื่อนคมเหมือนอย่างผมเข้า เล่นเอาถึง ‘เซ่อแตกซ์’ ไปเลยอะดิ!

พวกนักเล่นกลุ่มนี้เขาต่างก็มีคตินิยมในเรื่องลูกที่เหมือน ๆ กันอยู่อย่างดังนี้....(อันนี้ผู้แต่งประมาณการณเฑาะเองเด้อ.....สืบทอดให้)

ลูกมีชายเป็น ‘ตุ๊ต’ พ่อสุดตรอม

มีลูกสาวเป็น ‘ทอม’ แม่สุดเศร้า

มีลูกชายเป็น ‘เกย์’ พ่อปวดร้าว

มีลูกสาวเป็น ‘ดี้’แม่ซีซ่า

ธรรมดาของการเล่นทุกชนิด เล่นไปนาน ๆ มันก็เบื่อ เพื่อเพิ่มความเร้าใจไหนเลยจะหนีพ้นการเดิมพันไปได้ โดยเฉพาะในโต๊ะสนุกเกอร์ เขาก็มีแต่เดิมพันกันทั้งนั้นแหละ

เล่นเฉย ๆ แบบเฉยเสียเสียค่าเกมส์จะไปสนุกตื่นเต้นเร้าใจกะผีอะไร ดูแต่บรรดาพรรคพวกคุณป้าของเด็ก ๆ ดี ก็ล้วนเล่นพนันด้วยเดิมพันได้เสียกันทีละเป็นพันเป็นหมื่นทั้งนั้น

ในที่สุด หนัก ๆ เข้าลั้ตาผู้ใหญ่ พวกเด็ก ๆ ก็เริ่มแอบมีการเดิมพันเกิดขึ้นจนได้นั้นแหละ ก็ผู้ใหญ่แสดงให้เห็นตำตาอยู่ทุกเมื่อเชียวอยู่แล้วนี่นา

จากเล่นเดิมพัน ‘บางครั้ง’ ก็เป็น ‘บ่อยครั้ง’ จากเดิมพันทีละน้อย บ่อย ๆ ครั้งเข้า ก็เริ่มเบื่อ ไม่เร้าใจอีกแล้วนะแหละ จึงต้องเพิ่มเดิมพันมากขึ้นไปเรื่อย ๆ

เรื่องพนันนี้ ดูๆ ไปมันก็เหมือน ‘ยาเสพติด’ ที่ต้องเพิ่มขนาดของการเสพ ใ้สนุกเกอร์นี่ก็ต้องเพิ่มเดิมพัน สุดท้ายเด็ก ๆ เหล่านี้ก็ติดนิสัยเป็นนักพนันไปตามบรรดาพ่อคุณพ่อทั้งหลายนั่นเอง

‘เรื่องเลว ๆ นะเป็นง่ายไม่ต้องไปเสียเวลาฝึกเด็ก ๆ เขาหรอก เหมือนเซ็นครกลงภูเขานั่นแหละ’
อยากให้ลูกได้ดี ก็ต้องสอนอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย
รักลูกอย่างโง่โง่ ลูกก็โตอย่างชั่วช้า
สอนลูกอย่างมั่วมั่ว ลูกก็ชั่วอย่างโง่โง่ นั่นเอง

ฝ่ายนายขอด้วยความสนิทกัน ปิงก็เคยท้วงถามเช่นกัน

“พาลูกเข้ามาในสถานที่อย่างนี้มันไม่เหมาะสมขอ”

“ผมไม่ให้มันก็ร้องตามผมมาครับอาจารย์” ผู้เป็นพ่อพูดยิ้ม ๆ อย่างเอ็นดูและภูมิใจ

“สิ่งแวดล้อมมันไม่เหมาะสม ระวังจะเป็นปัญหาได้นะ”

“ครับอาจารย์ ผมแค่ให้มันมาเรียนรู้อะไรนิด ๆ หน่อย ๆ จะได้ฉลาดทันคนเท่านั้นแหละครับ
 อาจารย์”

ดูซิ มาตะเถาะเดียวกันกับไอ้โฮ่เบี้ยบเลย เข้าใจว่าพวกนักพนันกลุ่มนี้มันคงได้มีการเสวนา
 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมาก่อนหน้านี้แน่เลย

นักเรียนเหมือนกัน ก๊วนเดียวกัน เรียนมาน้อยเหมือนกัน จึงมีวิสัยทัศน์คล้าย ๆ กัน แต่ด้วยความ
 เป็นห่วงไม่อยากให้เด็กเกิดปัญหาในอนาคต ปิงจึงหยอดท้ายด้วยคำว่า

“ของบางอย่างก็ควรให้เรียนรู้ ของบางอย่างก็เป็นภัยต่อการเรียนรู้นะขอ”

ปิงก็เสนอแนะเขาไปแค่นั้น พูดมากนักก็ไม่ได้ เพราะ**คำเตือนย่อมไม่ระรั้นหูของผู้ฟัง** เดี่ยวเขา
 สอนกลับมาว่า

“เป็นครูก็สอนแต่นักเรียนในโรงเรียนก็พอแล้วอาจารย์” ก็หน้าแตกเอาได้ ถ้าเขาสอนก็เจ็บปวด
 ถ้าเขาสวดก็ปวดจิต ท่านว่าจริงไหมคะร่ำ?

เมื่อได้สร้างความพินาศฉิบหาย ก็วิ่งหาความตาย....เป็นที่พึง

จากนั้นมาอีกหลายปี เวลาเที่ยงเศษ ของวันเสาร์ ปิงชี้จักรยานยนต์คันโก๊ะ(ภ.เขมร ถ้าเป็น ภ.ลาวก็มอเตอร์ไซด์ฮ้าง = รถคันเก่า ๆ)จะไปที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์คิวทอง ซึ่งต้องผ่านข้างบ้านเพื่อนรัก **ไอ้จู้** เพื่อนเลิฟเหลือบมาเห็นพอดี ก็กวักมือเรียกเหมือนมีเรื่องอะไรเร่งร้อนที่อยากจะบอกให้ทราบ

“มีอะไรวะ ?”

ปิงสงสัยในอาการปฏิกิริยาของเพื่อน ไอ้จู้ก็เลยโน้มใบหน้าเข้ามาป้องปากกระซิบอย่างบรรจง

“ไอ้ขอผูกคอตาย”

“หา ! ทำไมถึงผูกคอตายวะ ?”

“เห็นว่าเสียพนันเยอะเกินไป” จะเป็นไฟ ไฮโล โป ถั่ว หรืออะไรก็ลืมไปแล้ว

“แล้วศพอยู่วัดไหน ?” ปิงก็จะจะได้ไปช่วยงานเขา

“ยังไม่ตาย ไอ้หา.....”

ตายวะ”

“อ้าวจู้ก็นึกว่าตายแล้วซะอีก มึงก็พูดซัด ๆ อยู่ได้ ไอ้หา...”

ปิงชักหงุดหงิดลีลาเพื่อน แต่ก็เผลอไล่อกไปด้วยเช่นกัน แล้วไอ้จู้ก็บรรยายความต่อ

“มันขึ้นเก้าอี้ไปผูกคอกับชื่อบนชั้นสองของ บ้าน(ไม้) พอผูกเสร็จ มันก็ถีบเก้าอี้ที่ยื่นให้ล้ม ห้อย คอต่องแต่ง คนข้างล่างได้ยินเสียงโครมครามก็เลย เดินขึ้นไปดู ก็จึงเจอและช่วยไว้ได้ทัน เลยรอด

ไอ้ซอเป็นโรค ‘พนันเข้ากระแสโลहित’ เล่นเป็นและซ้ำของเกือบทุกชนิด พิษพนันจึงทำเอามันเดือดร้อนบ่อย ๆ แต่ก็ไม่ยักเจ็ด มีเงินเมื่อใด “คัน” เมื่อนั้น

คราวใดที่เสียหนัก ๆ (หนี้ท่วมหัว) หมดปัญญาจะจ่าย ก็วิ่งหาความตายเป็นสรณะ(ที่พึ่ง) เวลาพระสวด กรณียาญนี้ ก็น่าจะสวดว่า ‘มรณาสถณังคัจฉามิ’ ท่านว่าจริงไหมล่ะ?

อีกไม่นานต่อมา เฮียเฮียงที่คนในวงการยุทธจักรรักสนิหิตเชื้อก็เข้ามากระซิบสวาทกับเราอีก ในโต๊ะคิวทอง(สนุกเกอร์) ไปหย่อนอารมณ์อย่างอื่นแทบไม่เป็นแล้ววว...5 5 5

“อาจารย์ชิงชัย รู้ข่าวไอ้ซอม่้ย?”

“หา...อีกแล้วละ!” เราใจหายวูบ “แล้วเป็นไงมั่ง”

“อยู่โรงพยาบาล ไม่รู้รอดหรือเปล่า.....” หน้าตาปริวิตก

“อ้าว...เป็นอะไรไปล่ะ ทำไมต้องอยู่โรงพยาบาล”

“เห็นเขาบอกว่ามันกิน**โพลิดอน**” **ครูแดง**นั่งอยู่ใกล้ ๆ แถวนั้นเข้ามาร่วมแจม

“ไอ้ะ...หยั่งจี่รอดยาก แรงนะครับ” สมัยเด็ก ๆ ปิงก็เคยใช้ผสมน้ำรดผักและพืชไม้ดอกเพื่อฆ่าศัตรูพืชพวกเพลี้ย-แมลง เหม็นฉุนฉิบหาย

“เออ...ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ” **คุณแม็ค**(ไฟฟ้า)เสริม

คนเรา ‘ไม่ถึงคราวตายก็ไม่วายชีวาขาด’ อย่างเขาว่า อีกไม่กี่สัปดาห์ก็เห็นนายชอขี่มอเตอร์ไซด์ปร๋อผ่านไปมาเหมือนเดิม ปิงก็พลอยยินดีไปกับลูกเมียมันด้วยที่รอดตายได้แน่ะ.

เสียงลูกอย่างโจ่งโจ่ง ลูกจะโตอย่างชั่วช้า เสียงลูกอย่างมัวมัว ลูกจะชั่วอย่างโจ่งโจ่ง

สาย ๆ วันหนึ่งในปีการศึกษา 2540 ภาคเรียนที่สอง บิงได้มีโอกาสเข้าไปสอนแทนอาจารย์ประจำวิชาที่ลาป่วยห้อง **ม.2 / 13** ซึ่งจัดเป็นห้องที่ด้อยที่สุดห้องหนึ่ง ทั้งพฤติกรรมและผลการเรียน ก็ไปเจอเอนายแบงค์(เชิดชัย)ลูกของนายชอเข้าพอดี

ขณะที่สอนอยู่ในห้องเรียน เด็กชาย **แบงค์**พร้อมเพื่อนสนิทอีกสองคนกำลังสูมหัวคุยกัน มีอาการ **‘คุยไม่หยุด’** เตือนก็แล้ว เกลื่อนทานให้ฟังก็แล้ว ไม่มีสน !

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่กลุ่มสาระสังคมศึกษาได้พาเด็กเข้าค่ายธรรมะ พระอาจารย์ธนภัทร ได้แหล่งสอนเด็กที่ไม่รู้จักกาลเทศะไว้ดังนี้.....

เข้าห้องเรียนควรฟังครูพูด ไ้พวกครูตูดชอบพูดให้ครูฟัง

เข้าห้องเรียนควรฟังครูชี้แนะ นั่งพวงสะและชอบเงาะเงาะให้ครูฟัง

เข้าห้องเรียนควรฟังครูสอน ไ้พวกปัญญาอ่อนชอบนอนหลับจ้ง

เข้าวัดวาควรฟังพระเทศน์ ไ้พวกผีเปรตชอบเทศน์ให้พระฟัง

เห็นอากัปกิริยาเด็ก ๆ เช่นนี้ ในฐานะที่เป็นครูมานานยี่สิบกว่าปี ก็พอสรุปได้ว่า “อาการน่าเป็นห่วง” เด็กสามคนนี้เห็นที่ ‘รอดยากส์’

กว่าจะหมดคาบนี้ไปได้ทำเอาบิงเก็บกดจนแทบกระอัก เดินออกจากห้องสอนอย่างเหนื่อยหน่าย และเชิดขยายด เด็กเอาไว้ ‘สุดยอดจริง ๆ ‘ ตั้งแต่เป็นครูมาก็เพิ่งได้พบเจอนี้แหละ

มีศิษย์ดี ๆ ครูชื่นใจ

มีศิษย์ร้าย ๆ ครูปวดหัว

มีศิษย์ชั่ว ๆ ครูเดือดร้อน

หลังจากนั้นไม่นาน ปิงได้มีโอกาสเจอนายซอ ก็เลยถือโอกาสเล่าพฤติกรรมของลูกชายสุดสวาทให้ฟังพร้อมทั้งปรามเตือนด้วยความหวังดีไปว่า

“ซอ หมั่นดูแลอบรมลูกคนนี้ให้ดี ๆ นะ ไม่อย่างนั้นซออาจจะต้องเสียใจได้นะ”

“ผมจะไปตบมันเลยครับอาจารย์ มันทำกับอาจารย์อย่างนี้ได้ยังไง” ซอรู้สึกเดือดดาลปุด ๆ

“เฮ้ยซอ อย่าไปทำอย่างนั้น ไม่ถูกไม่เหมาะ ค่อยพูดค่อยจาใช้เหตุใช้ผลดีกว่า อย่าทำนะซอร้อง”

“ไม่ได้หรอกครับอาจารย์” ไอ้ซอยืนยัน “ผมเคยสอนมันแล้ว อาจารย์ชิงชัย กับอาจารย์ทวีศักดิ์ เป็นครูที่พ่อเคารพนับถือที่สุด ลูกต้องเคารพเชื่อฟังท่านนะ ผมสอนมันอย่างนี้แท้ ๆ เลย ไฉนต้องตบให้ดิ้น ไอ้สัตว์.....”

ปิงก็เลยต้องมาสอนพ่อของนายแบงค์มันอีกว่าควรทำอย่างไรกับลูกถึงจะเหมาะสม ลงท้ายนายซอก็เลยรับปาก

“ครับ ๆ อาจารย์ ผมจะทำตามที่อาจารย์บอก ขอบพระคุณอย่างยิ่งครับ” พูดพร้อมยกมือไหว้อย่างสุภาพอ่อนน้อมตามนิสัยอันน่ารัก

ก่อนจากกันวันนั้นปิงจึงทิ้งท้ายไว้ว่า

“ซอ รู้แน่ชัดหรือยังว่าขณะนี้ลูกสอบไม่ผ่านกี่รายวิชา?”

“ยังเลยครับ” นายซอสั่นหน้า “ผมยังไม่เคยถามมันซักที” สักครูหนึ่งซอก็นึกขึ้นมาได้

“อ้อ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อปีที่แล้ว ผมถามมัน มันก็ว่าไม่มีปัญหา”

ปิงเลยยิ่งหนักใจแทนเพิ่มขึ้นไปอีก ปัญหาที่พ่อไม่รู้ไม่เข้าใจวิธีตรวจสอบกำกับติดตามลูกอย่างถูกวิธี จึงตามลูกไม่ทัน เป็นเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ลูกคิดออกนอกกลุ่มนอกทางได้ง่ายขึ้น อย่างนี้เองอาจารย์ชิงจึงเขียนเป็นคติเตือนใจแปะไว้หน้าห้องพักครูสังคมนักศึกษาว่า

พ่อแม่มีวิสัยทัศน์ เพิ่มโอกาสพัฒนาลูก

พ่อแม่ด้อยวิสัยทัศน์ ลดโอกาสพัฒนาลูก

เด็กที่ได้เกิดมาในครอบครัวที่มีคุณภาพ จึงถือเป็นโชคลาภอย่างมหาศาลของชีวิต

“เอาอย่างนี้” ปิงเริ่มแนะอีก “พรุ่งนี้ ซอไปที่ห้องทะเบียนของโรงเรียนนะ ไปบอกเขาว่า ขอดูผลการเรียนของเด็กชายเชิดชัย ชั้น ม.2 /13 จำได้นะ”

“รีบไปรู้ให้แน่ชัด หากมีปัญหาอะไรจะได้แก้ไขได้ทันเวลา ไม่งั้นอาจจะสายเกินแก้”

ที่ปิงบอกไปอย่างนั้นก็เพราะ ได้สืบทราบมาจากครูผู้สอนอื่น ๆ บ้างแล้วว่า

“เด็กมีอาการไม่สนใจเรียน คุยมมาก คุยไม่รู้กาละเทศะ สิ่งงานอะไรก็ไม่ทำ การบ้านก็ไม่เคยส่ง เริ่มหนีเรียนบ่อยครั้งขึ้น เทอมที่แล้ว(วิชาสังคม) ก็ไม่ผ่าน เทอมนี้ถ้าไม่ ม.ศ. ก็ต้องตกอีก ไอ้เด็กสามคนนี้เป็นปัญหาที่สุดเลยนะพี่”

ครูแจ้ง และครูราญซึ่งเป็นผู้ที่สอน สายหน้าอย่างเอือมระอา ฟังคำเล่าแค่นี้ปึงก็รู้แล้วว่าเด็กมีปัญหาซ่อนไว้ขนาดไหน ถ้าวิชาสังคมที่เรียนรู้ง่าย ๆ ยังสอบตก วิชาอื่น ๆ จะไปเหลืออะไร ต้องให้พ่อมันไปเห็นกับตาเขาเอง **คนเรารักและปรารถนาดีต่อกันก็ช่วยกันอย่างนี้แหละ จะให้ช่วยด้วยการไปเพิ่มคะแนน ไปกดดันครูรุ่นน้อง ๆ ปึงทำไม่ได้หรอก** (และก็ไม่เคยมีครูคนไหนเขาทำกันด้วย)

พบกันในอีกหลายวันต่อมา ไม่อยากจะบอกเลยว่าที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์นะแหละ ปึงมันก็สะและ(อ่านว่า สะ+และ ร้านทุรน – ภ.ลาว) พอปึงเหมือนกัน นายชอกรีเข้ามากระซิบด้วยใบหน้าที่ปริวิตก!

“อาจารย์ซิงชัยครับ ผมขอเวลาปรึกษาสักครูได้มั๊ยครับ”

“เอสิ ว่าไง” ใส้เราตั้งใจจะมาหาความเพิดเพลินแท้ ๆ แต่เพื่อน้องนุ่อกก็โอเค

“จริงอย่างที่อาจารย์พูดเลยครับ สอบตกตั้งเจ็ด-แปดวิชา เฉพาะ ของ ม.2 เทอมต้นอย่างเดียววะครับ”

“แล้วของ ม.1 ละ ?”

“มีตกแค่สองวิชาครับ” นายชอตอบ

“ก็ไหนที่ลูกชอบอกว่าไม่มีปัญหาไงละ” ปึงย้อนถามถึงเรื่องเก่าที่ชอเคยเล่าให้ฟัง

“นั่นแหละครับผมเลยตบปากสั่งสอนมันไปเมื่อวานนี้ โทะฐานโกหกป้า” ชอเล่าเครียด ๆ

“แล้วจะแก้ไขยังไง อาจารย์กรุณาช่วยแนะนำผมด้วยครับ”

สีหน้าแวตาของนายชอ เต็มไปด้วยความวิตกกังวล และวิงวอนขอร้อง เห็นแล้วก็ได้แต่เห็นใจ เลี้ยงลูกไม่ถูกทางมาตั้งแต่ต้นแล้วนี่นา จนป้านั่นคงแก้ไขได้ยาก โอกาสมีรับหรี เป็นอย่างป้ายคำขวัญที่อาจารย์ซิงคิดปิดเป็นป้ายไว้ที่ฝาผนังอาคารเรียนเปียบ

เลี้ยงลูกอย่างโง่โง่ ลูกจะโตอย่างชั่วช้า
เลี้ยงลูกอย่างมั่วมั่ว ลูกจะชั่วย่างโง่โง่

คำคมที่คิดขึ้นเองจากประสบการณ์ตรงนี้ ใช้หากินในเรื่องสั้นมาหลายเรื่องแล้วในนวนิยายครู ๆ ชุด **“ตำนานอาจารย์ซิง”** หวังจะเผยแพร่เพื่อเป็นประโยชน์ได้บ้างกับนักเรียนและผู้ปกครองอีกหลายท่าน แต่ก็ยังไม่มั่นใจในคุณภาพในผลงาน เดียวจะถูกท่านผู้อ่านให้ไล้ให้เสียผู้เสียคนตอนแก่ฮะ ทั้ง ๆ ที่ก็มีอาจารย์หลายท่านที่ได้อ่านบ้างแล้วชมเชย และยอหนุนให้ส่งไปยังสำนักพิมพ์(เพื่อเผยแพร่)

แต่เรื่องนายชอ จะมาแช่อยู่แค่นี้ไม่ได้ เลยต้องใส่เกียร์มาถลาลมชมวิวกันต่อไป.....

“บอกไปแล้วชอจะทำได้รึอ ?” ปึงพูดแบบหยั่งท่าทีเพื่อดูใจ

“ทำได้แน่นอนครับ ขอให้แต่อาจารย์บอกผม ผมรับประกันเลยครับ”

ปึงก็เลยอยู่ในสภาพจำเป็นต้องแนะ ก็คนรักชอบอกกัน ถือเพื่อน้องนุ่อกนี่นา.....**แสงสว่างของท้องฟ้าเกิดได้เพราะดวงอาทิตย์ แสงสว่างของชีวิตเกิดได้เพราะตนเอง**

แม้จะไม่มั่นใจนักกว่านายซอจะทำตามสิ่งที่ปิงจะแนะนำได้ ด้วยถือคติที่ว่า ธรรมชาติเหนือกว่า
 ทานทั้งปวง

**จุดประทีปดวงใดก็ไม่เหมือน
 สงเคราะห์เพื่อนผู้นาถวาสนา
 ให้ชีวิตเข้มแข็งยามตื่นมา
 ดุจได้รับแสงจ้าจากตะวัน**

“ซอต้องอยู่บ้านควบคุมดูแลลูกให้ช่วยงานบ้านบ้าง ตามหน้าที่ที่ได้มอบหมาย และทำการบ้าน-
 อ่านหนังสือ อย่าให้ลูกออกเที่ยวเตร่ในยามค่ำคืน อย่าให้ดูทีวีมากนัก นอนแต่หัวค่ำตื่นแต่เช้า และให้
 ท่องตำหรับตำราบ้าง ทำได้ไหมล่ะ?” นี่ยังดั้นะ ที่สมัยนั้น(2540)มือถือยังมีไม่แพร่หลาย

“ผมจะพยายามทำครับ” ถึงตอนนี้นายซอเริ่มออกอาการแบ่งรับแบ่งสู้ ก็ตัวนายซอนั้นกลางวันก็
 ทำงาน(ซ่อมนาฬิกา)บ้าง เผลอว่างเผลอแว็บตลอด กลางคืนละก้อ สายยาวอย่างอิสระเสรีเหนืออื่นใด ทั้ง
 สนั่นเกอร์ ทั้งไฟ และการพนันต่าง ๆ บางครั้งก็ดื่ม ก็คนสุรินทรนี่นา

“คนสุรินทรก็ต้องกินสุรา ไม่กินสุราก็เป็นหมาสุรินทร”

เป็นคำคมที่ขมขื่นของคนสุรินทรที่ไม่กินสุรา ไปถึงไหนก็ถูกเขาพ่นพิษปัด ๆ ใส่ถึงนั้น

คำขวัญอันอัปยศอย่างหาที่ติมิได้แบบนี้ ไม่รู้ใช้อัปปริยัจญ์ใครคนไหนที่มันคิดขึ้นมา ใช้ต่อมสมอง
 ส่วนไหนคิด ที่ส่งพิษภัยแพร่กระจายออกไปได้อย่างเหลือเชื่อ

กลายเป็น **เอกลักษณ์ที่แสนจะอัปลักขณ์** ไปถึงไหนอับอายถึงนั้น (หากจะกระทบถึงท่านที่ดื่ม ผู้
 แต่งไม่มีเจตนา ก็กราบขอภัยด้วย การดื่มสุราเป็นสิทธิ์ส่วนบุคคลผู้เขียนมิได้พาดพิงถึง คงหมายถึงแต่
 ผู้ที่ใช่ว่าจากาบจ้วงผู้อื่นเท่านั้น)

เวลาที่ผู้แต่งปฏิเสธการเสนอเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จากนักดื่มทั่วไปก็มักจะเจอคำพูดหยิกแกลม
 หยอกให้ชอกช้ำใจว่า

“คนสุรินทรก็ต้องกินสุรา คนไม่กินสุราเขาเรียกว่า.....”

“เทวดาของชาวสุรินทร” ผู้แต่งต่อเข้าไปให้มับทันทึ

อ้อ ๆ มาเล่นกับนักกลอนรุ่นเก่าได้ไง แต่เพื่อรักษามิตรภาพน้ำใจก็รับมาดื่มให้พอเป็นมารยาท
 ถือเป็นศิลปะการเข้าสังคมอีกแบบเท่านั้นนะ

แต่เรื่องที่เขียนนี้ เป็นเรื่องของนายซอ ก็ขอวกเข้าเรื่องกันต่อ นะครับ

พฤติกรรมที่ซอบพนัน ดื่มและเที่ยวเช่นนั้นจะให้หยุดกระทันหันนั้นกระทำได้ยากมากส์ กระทั่งมี
 เพื่อนคนหนึ่งชื่อเหงถึงกับกล่าวยืนยันมั่นใจออกกลางวงเสวนาว่า

“ถ้าจะให้หยุดเรื่องอย่างนี้ มึงเอาโพลีโดนมารอกปากกูเลยดีกว่าวะ”

แต่สมัยนี้เขามักใช้ยาฆ่าหญ้า(ตราหมาแดง) เพราะฤทธิ์เดชรุนแรงมากกว่า ประเภทตายชั่ววูบ
แม้แต่แม่ของเพื่อนผู้แต่งที่อยู่ข้างบ้านก็เคยพูดจาประชดใส่เตี้ยของมันที่เป็นนักพนันพันธุืด
ประเภท ‘ไม่มี-ไม่มา ไม่หมด-ไม่กลับ’ เอาไว้บ่อยครั้งว่า

“ถ้าแกตายฉันจะเอาไฟมัดปากก่อนเผา” ว่าไปโน่น เตี้ยของมันก็ได้แต่หัวเราะ หึ..ๆ น่ารักไปอีก
แบบ(เพราะบางรายถึงกับลงไม้ลงมือกับภรรยาก็มี) ผู้เขียนก็เช่นเดียวกันละท่าน ถึงวันศุกร์ – เสาร์ไม่ให้
ออกไปเล่นคูลี มีเรื่อง !

‘เวลาผีพนันบันเทิงเข้าสิงนี่ มันทั้งร้อนร่นกระวนกระวาย ทั้งงุ่นง่านหงุดหงิด จิตแปรปรวน มอง
อะไรผิดหูผิดตาไปหมด ใครไม่เจอกับตัวไม่รู้หรือก ภาษาลาวเขารวมเรียกว่า ‘ฮน’ (น่าจะตรงกับคำใน
ภาษาไทยว่า **เสียน**อย่างหนัก)

พอมัน “ฮน” ขึ้นมา ขอประทานอภัย ใครรังไว้ก็ไม่หยุด จุดก็ไม่อยู่ จะสะอะอะมาสอนมาชี้แจง
แสดงธรรมะอะไรในช่วงนี้ไม่มีฟังเลยแหละ ผ่าเหลืองก็ช่าง พ่อแม่เถอะ ‘**กุอยากหัว**’ (สำนวนลาว = ไม่มี
ทางแก้ได้)

ทางเดียวที่จะแก้ได้ก็คือผู้เกี่ยวข้องใกล้ชิดต้องรู้จักผ่อนสั้นผ่อนยาว ไว้ตอนอารมณ์ปกติแล้วค่อย
มาเจรจาทำความตกลงกันโดยสันติวิธีเป็นดีที่สุด ถ้าขึ้นไปใช้วิธีหักหาญเข้าใส่กัน ประเภทแรงมาก็แรง
ตอบ ขอรับประกันซ่อมฟรี ‘แตกดังโพลี’ ฮะ

ถ้าท่านพร้อมก็เชิญ ผู้เขียนเคยเห็นมานักต่อนักแล้ว มีหน้าซำยังมาเป็นกับตัวผู้เขียนเองเสียอีก
จึงรู้ฤทธิ์เดชของมันดี

อันพิษร้ายของสัตว์ทุกชนิด

ย่อมมีพิษทำให้ตายเพียงหนึ่งหน

แต่พิษภัย **อบายมุข** ทุกข์ตามตน

จะส่งผลร้ายกาจทุกชาติไป

“ละอบายมุข ลดทุกข์ให้ชีวิต” คำที่พระท่านสอนนี้แหละขอรับประกันว่าถูกต้องตรงเผงเลย
สาธุชนทั้งหลายพึงสดับ (และพึงนำไปปฏิบัติด้วย)

เพราะฉะนั้น ปึงจึงรู้ว่า นายขอจะกระทำตามที่ตนแนะนำได้ยากมากส์.....และก็ไม่ควรไปสบ
ประมาทเขา แต่ควรให้ออกาสแก่เขามากกว่า เขาทำไม่ได้ก็ถือเป็นเวรเป็นกรรมของเขา ก็เท่านั้นเอง

“แล้วขอเคยถามลูกเรื่องการโคตร่ม(หนีเรียน)บ้างหรือยัง ?” ปึงก็ถามตามหน้าที่(ที่มีได้แต่งตั้ง)

“ผมถามมันแล้วครับ มันบอกว่าหนีไปแทงสนู้เกอร์กับเพื่อน ๆ บ้าง ไปเล่นเกมสบ้าง ผมเลย
เขียนชะยับเลย” พุดไปก็คัดกรามไปอย่างมีอารมณ์

“ก็หัดให้ลูกไม่ถูกทางตั้งแต่เด็กแต่เล็กนี่นา ผมก็เคยเตือนไปแล้ว” ปึงท้วงถึงความหลัง

“ผมก็กะว่าจะให้มันเล่นแค่ว่าเป็น” นายชอเริ่มแก้ตัว “จะได้ไม่ไปเป็นหมูให้เขาต้ม ส่วนการพนันผมก็เคยเตือนเขาแล้วว่า...อย่าเล่น”

“แล้วตอนนี้มันทำตามที่คุณบอกมั้ยละ” ถึงตอนนี้ไอ้ชอเจียบกริบ

“ผมเตือนคุณแล้วคุณก็ไม่เชื่อผม ลูกไอ้โฮ ลูกไอ้เสียล้งเป็นไงละ รอดที่ไหน **อยากให้คุณประพฤติดี ก็ต้องสอนอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย** คุณก็ต้องทำตัวให้ดีเป็นแบบอย่างแก่ลูก ไม่อย่างนั้นมันก็จะเป็นลูกไม่หล่นไม่ไกลต้น หรือแม่ปู้สอนลูกปู้จะบอกให้”

ปิงสังเกตเห็นเขายังสงบพร้อมรับฟังอยู่ จึงแนะต่อ (การแนะคนก็ต้องรู้ทิศทางเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นอาจจะถูกสวนกลับเอาได้)

“เด็กทุกวันนี้มันไม่เหมือนสมัยเรา สังคมสมัยนี้ก็มีพิษภัยรอบด้าน จะใช้แต่ปากบอกลูก อ้างเอาแต่ความรักความหวังดีอย่างเดียว แต่พ่อแม่กลับไม่กล้าที่จะยอมลงทุนทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูก ผมขอบอกได้เลยว่า ยาก ยิ่งสังคมสมัยนี้มีพิษภัยรอบด้าน คุณก็ควรจะต้องเพิ่มการดูแลระมัดระวัง ใกล้ชิดเด็กยิ่งขึ้นตามไปด้วย”

ได้ผลแฮะ อีกหลายวันต่อมาปิงได้เห็นนายชอมาบ้านเป็นประจำที่โรงเรียนเกือบทุกวัน นัยว่า มาส่งลูกให้ถึงโรงเรียน คุณลูกให้เข้าแถวทำพิธีเชิฐธง-สวดมนต์ตามระเบียบ ช่วยพาลูกไปพบครูเพื่อติดต่อขอสอบซ่อม

เหตุการณ์ต่าง ๆ ก็ดำเนินไปได้ด้วยดี คุณลูกก็ดูสงบเสถียรเรียบร้อย รู้จักสัมาคารวะนอบน้อม ไม่กระด้างกระเดื่องเหมือนก่อน ก็พอเป็นคนสุภาพนอบน้อมถ่อมตนน่ารักออก ไปไหนเจอครูก็มีแต่ไหว้ คุณลูกก็เลยต้องไหว้ตามจะยืนแข็งไต่ เปือนหน้าหนี ได้อย่างไร บ่อย ๆ เข้าก็ติดเป็นนิสัย และทำได้เป็นธรรมชาติดีมาก

ปีการศึกษา 2541 นายเจตชัย ลูกชอ ก็ขึ้นมาอยู่ชั้น ม.3 ก็ยังคงได้พบนายชอมากำกับลูกบ้าง แต่ชักห่างขึ้น อาจตาใจคิดว่าลูกคงเข้าที่เข้าทางหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ แต่อาจารย์ผู้สอนวิชาสังคมศึกษาที่อยู่ห้องพักครูเดียวกันบางท่านเปรยมาเข้าหู(ด้วยรู้ว่าปิงรู้จักสนิทกับนายชอ)ว่า

“นายเจตชัยเริ่มหนีเรียนบ่อย ไม่ตั้งใจเรียน ไม่ส่งงาน ดื้อรั้นมากกับเพื่อนเวอร์ทะเลอีกสองคน”

เมื่อมีโอกาสพบกันในคืนหนึ่งที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์เพชรเกษม ปิงก็เลยกระซิบบอก

“ชอ ลูกชายอาการกำเริบหนักยิ่งกว่าเก่า ติดตามกำกับดูแลให้ดิ้นนะ”

“อ้าว.....!” ไอ้ชอตะลึง ึง! “เป็นอีกแล้วหรือครับอาจารย์ เมื่อสี่ห้าวันก่อน ผมก็ยังถามมันอยู่เลยว่า ช่วงนี้มีหนีเรียนมั้ย มันก็ว่าไม่ ถามว่าพนักนี้ทำไมไม่เห็นทำการบ้าน มันก็ว่าไม่มี บางทีมันก็ว่าทำเสร็จที่โรงเรียนแล้ว”

เป็นชะอย่างนี้ ชอหนอชอ ทีเลห์เหลียมกลโกงอย่างอื่นละรู้ทันเขาหมด แต่เรื่องลูกของตัวเอง

ทำไมกลับดูชื่อบื้อชอบกล ปิงเลยชักเหลืออดจึงประชดไปว่า

“มันบอกอะไรชอกก็เชื่อนมันอย่างนั้นหรือ?”

“เปล่าครับอาจารย์” ซอตอบแบบอึกอัก พร้อมกับแก้ตัวต่อ

“ผมมัวแต่ยุ่ง ๆ บางครั้งก็เลยเผลอลืม ๆ ไป นึกว่ามันคงไม่เป็นอย่างนั้นอีกแล้ว”

“เป็นพ่อแม่คนมันต้องไหวดี ไหวเร็ว และฉลาดกว่าลูก(ที่ยังเด็ก) มันถึงจะทันลูก ไม่ให้ลูกมันมาหลอกเอาได้ รักลูก-ไว้ใจลูกนะดี แต่ไม่ควร ‘วางใจ’ จนเกินไป จะสนใจตัวเองนะจะบอกให้ ยิ่งเด็กแกเคยมีประวัติมาก่อนก็ควรจะต้องเพิ่มการระวังระวังเอาไว้ถึงจะถูก”

ไอ้ชอกก้มหน้านั่งคิดหนัก

‘เอ...หรือว่าเราพูดหนักเกินไปหว่า.....’ ปิงเริ่มกริ่งเกรงใจ

“ที่พูดมาทั้งหมดนี้เพราะหวังดี เห็นว่าเป็นน้องนุ่งหรือกนะ กับคนอื่นผมไม่เคยเสียเวลาให้ขนาดนี้มาก่อนเลย ถ้าหนักไปก็ขออภัยนะ”

“โอ ไม่เป็นไรเลยอาจารย์” ไอ้ชอยกมือไหว้นอบน้อมสุภาพและเข้ามาจับสองมือเขย่าเบา ๆ เป็นเชิงขออภัย

“อาจารย์อย่าเข้าใจผิด ผมกำลังเครียด คิดว่ากลับไปนี้จะไปอัดมันยังงี้ดี ผมยังเคารพและขอบพระคุณในความหวังดีของอาจารย์ซึ่งช่วยอยู่เสมอ จริง ๆ นะครับอาจารย์”

ปิงเห็นอาการเช่นนี้ก็เลยโล่งอก นึกว่าจะเป็นการ ‘ทำคุณบูชาโทษ’ เพราะ ‘เสียอก’ ไปเสียอีก.

ขึ้นเลี้ยงลูกตามใจลูกแบบนี้ เดียวได้เสียคนป่นปี้ ไม่เชื่อก็คอยดู.....

คำวันศุกร์ในต้นเดือนกันยายน 2541 ประมาณสองทุ่มเศษๆ ขณะที่กำลังดูเขาเล่น สุนัขเกอร์เดิมพันแบบอิเล็กทรอนิกส์(ไฟฟ้า) หนึ่งในหมู่ผู้เล่นนั้นก็คือนายชอซีข้าพระเอกของเรื่องคนนี้แหละ สถานการณ์การเดิมพันช่วงนี้กำลังเจ้าเจ๊า(ยังไม่ได้ไม่เสีย, เสมอตัว – ภ.จีน) ก็มีเด็กวัยรุ่นแต่งกายดีเสื้อแขนยาวขาวสะอาด ยัดเข้าไปในด้วยกางเกงสีดำรีดเรียบร้อย ฤงเท้ารองเท้า หน้าवल ผมหวีได้รูปทรง ประณีต หล่อเหลาขาวสะอาด สูงโปร่งเข้ามาท้าทายนายชอและแบมือยื่นออกมา ก็เลยรู้ว่าเป็นนายแบงค์ ยอดคุณลูกเข้ามาขอเงิน

เผอิญเด็กหันหน้ามองมาเห็นครูบิงก็เลยยกมือสวัสดี มีพรรคพวกเพื่อนฝูงสนิทกันเองกับนายชอคนหนึ่งคือไอ้หน่อง ตะโกนสรรพยกดักคอก ขณะที่นายชอกำลังควักแบงค์ร้อยจะยื่นให้ลูกชาย ว่า

“ไอ้แบงค์มึงอย่าเอานะแคร์ร้อยเดียว อาป้ามึงกำลังเล่นได้เงินเยอะเต็มกระเป๋าเลย อย่างต่ำต้องสี่ห้าร้อยไว้ยี้” กระบวนการ ‘เฝ้า’ เริ่มถูกจุดชนวน ควันเริ่มกรุ่น

นายชอถึงกับค้อนขวับเข้าให้

“ไอ้สัตว์ ูกำลังเจ้าเจ๊าอยู่ไว้ยี้” ไอ้ชอซีแจงยี้ม ๆ พร้อมกับควักเงินทั้งหมดจากกระเป๋าทิ้งออกเสื่อออกมาไขว่ยืนยัน “นี่ไง” (เจ้าเจ๊า – เสมอตัว ไม่ได้ไม่เสีย)

“อูย...มึงอย่าแหกตา ทั้งโต๊ะแตกอยู่คนเดียวไอ้ห่า..... ไม่เชื่อถามไอ้หน่อง ไอ้หมึกดูก็ได้”

“จริง” ไอ้หน่องเสริมช่วย และเหยียดลิ้นก็บ๊ซ้า

“ไอ้ชอเอ๊ย...ได้เงินไปตั้งเยอะ กับลูกแค่นี้ชี้เหนียวไปได้..ไอ้เห...”

“สี่ห้าร้อยก็ให้มันไป...มึงอย่าเหนียวเกินไปนักเลยวะ..ไอ้ชอ”

เหยียดลิ้นล่อล่่า ทุกคนในโต๊ะพากันหัวเราะด้วยความขบขันที่ต่างก็พากันรุมบอมพ์ล่อล่่าไอ้ชอได้ ถนัดถนี่อย่างป่นปี้เป็นขลุ่ยราวกับนัดกันไว้.... 5 5 5

ไอ้ซอจิ้งจิบดันลูกมันให้เดินออกไปข้างนอกห้องสนุกเกอร์ไว ๆ ไม่งั้นจะต้องถูกล่มหนักและ
ยึดเยื่อกว่านี้ พอลูกชายออกพ้นประตูไป ไอ้ซอถึงกับสบลั่นกลางวง

“ไอ้ให้...พวกมันจะพวกมันจำเอาไว้ อย่าให้ถึงทีกูมั่งก็แล้วกัน มึงคอยดู.....”

แต่ตัวไอ้ซอเองมันก็กลับยิ้มสนุกหัวเราะไปกับเขาด้วย เพราะก๊วนพวกนี้ก็เป็นอย่างนี้แหละ
ไม่ได้ถือสาหาความอะไรกัน หยอกล้อกันธรรมดา ๆ เท่านั้น เพราะตัวมันเองก็จอมแหย่จอมแซวชาวบ้าน
หยอกเสียเมื่อไหร่ จะหนักกว่าใครเขาซะอีก

สักครู่ต่อมา ระหว่างที่การเล่นต้องหยุดชะงัก เพราะคู่เล่นบางคนขอแว็บไปเข้าห้องน้ำ(ปวดฉี่) นาย
ซอจึงได้เดินเข้ามาเจรจาชี้แจง(แก้ตัว)เรื่องลูกกับปิงว่า

“เขาขอผมไว้ครับอาจารย์” นายซอมาพร้อมกับกำมือออกตัว

“ผมสัญญากันได้ ห้ามมันออกนอกบ้านยกเว้นวันศุกร์กับวันเสาร์”

“แล้วให้มันไปทำไมตั้งร้อย ยังจี้มันก็ไปเข้าเทคเข้าฉบับนะสิ” เราทั้งในฐานะเป็นคู่ปรกษากันโดย
อัตโนมัติแล้ว (หนึ่งร้อยของเงินช่วงนั้น 2540 ก็นับว่ายังมากอยู่นะครับ)

“ก็จะทำยังไงได้ล่ะอาจารย์ มันก็โตเป็นหนุ่มแล้วด้วย”

“โอ.....ซอทำยังไงก็ไม่ถูกหรอก เปิดโอกาสให้ลูกไม่ถูกต้องเหมาะสม จริงมั๊ยครับ”

เราหันไปถามท่าน**สารวัตรสมพล**เชิงขอความคิดเห็น เพราะเป็นผู้อาวุโสกว่า

“ซอทำยังไงก็ไม่ถูกหรอก” สารวัตรพูดพร้อมกับส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “อนุญาตให้ลูกไปเที่ยวสถานที่
ยังงั้นได้ยังไง ผมว่าไม่ถูกนะ” เพราะท่านก็มีลูกชายวัยเดียวกันพอดี

“ทำยังไงได้” นายซอแก้ต่อ “เด็กมันเคยไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว ก่อนหน้านี้ก็ไปเกือบทุกวัน
ตั้งแต่ถูกผมอวดครวญนั้นถึงได้หยุดไป เลยมาเจรจาต่อรองขอไปแค่อาทิตย์ละครั้ง ผมก็เลยต้องยอม”

“แล้วก่อนหน้านี้มันเอาเงินจากไหนที่ไปเที่ยวได้เกือบทุกวันล่ะ ?” สารวัตรชักสงสัย

“จากเงินเก็บของมันบ้าง เพื่อนฝูงบ้าง ขโมยของในบ้านไปขายบ้าง”

“ซนยังมีข้อต่อรองอ่อน ๆ แบบนี้รอดยาก” เราสรุปในตอนท้าย ๆ ของการสนทนา

พอนายซอจับคิวเดินไปที่โต๊ะ เพื่อเริ่มบรรเลงเพลงทวนต่อ สารวัตรท่านก็เปรยว่า

“ซนเลี้ยงลูกตามใจลูกแบบนี้ได้เสียคนป็นปี ไม่เชื่อก็คอยดู.....”

10 อย่า

อยากสอนลูกให้ถูกริธี เอาหลักการนี้ไปใช้ลองดู อาจารย์ชิง ไม่สงวนลิขสิทธิ์

1. อย่าตามใจหนูมากเกินไป.....เพราะจะทำให้หนูคาดหวังว่าทุกคนต้องตามใจหนูทุกครั้ง ทุกเรื่อง ของชีวิต
2. อย่ากลัวที่จะแสดงท่าทีหนักแน่นและจริงจังกับหนู การที่พ่อแม่พูดคำไหนคำนั้น มีผลดีกับหนูเพราะมันทำให้หนูรู้ว่า ‘หนูจะทำได้หรือไม่ได้’
3. อย่าดูดว่าหนูต่อหน้าคนอื่น.....เพราะหนูจะรู้สึกอับอายพาลโกรธทุกคนไปหมด โปรดเรียก หนูไปตักเตือนตามลำพัง
4. อย่าปกป้องทะนุถนอมหนูจนเกินไปเพราะบางครั้งการเรียนรู้ที่เจ็บปวดก็จำเป็นสำหรับ ชีวิตหนู
5. อย่าให้สัญญาพร่ำเพรื่อ.....เพราะถ้าให้แล้วไม่ทำตามหนูจะเสียใจมาก
6. อย่าเอ็ดตะवाद่าทอถ้าหนูทำสิ่งใดที่ไม่ถูกต้อง.....โปรดบอกสิ่งที่ถูกต้องให้หนูได้รู้โดยไม่ใช้ อารมณ์หรือคำพูดที่เจ็บปวด
7. อย่าเปรียบเทียบหนูกับคนอื่น.....เพราะมันจะทำให้หนูรู้สึกต่ำต้อยและเกลียดชังผู้อื่นโดยไม่ จำเป็น
8. อย่าคิดว่าการกล่าวคำ ‘ขอโทษ’ หนู จะเป็นสิ่งที่น่าอาย.....ตรงกันข้ามมันกลับทำให้หนูรู้สึก อบอุนและกล่าวคำขอโทษผู้อื่นเป็น
9. อย่าสอนหนูอย่างหนึ่ง แล้วทำในสิ่งตรงข้าม.....เพราะจะทำให้หนูสับสนและขาดความเชื่อถือได้
10. อย่าทำให้หนูคิดว่าพ่อแม่คือบุคคลที่สมบูรณ์แบบไม่มีที่ติ.....เพราะถ้าหนูโตขึ้นและพบว่าพ่อแม่ทำ ผิดพลาดไปเช่นเดียวกับคนอื่น หนูจะผิดหวังและไม่อยากให้อภัย

➤ อย่าลืมว่า หนูจะโตเป็นผู้ใหญ่ได้ก็ด้วยการโอบอุ้มประคับประคองของพ่อแม่ โปรดช่วยหนู และอดทนกับหนูด้วย.

**จะอบรมสั่งสอนลูกต้องค่อยพูดค่อยจา
ใช้เหตุใช้ผล อย่าใช้อารมณ์และความรุนแรง.....**

อีกสองเดือนต่อมา วันที่ 9 ตุลาคม 2541 ทางโรงเรียนได้นัดให้นักเรียนทุกคน และทุกชั้นเรียนมารับสมุด รบ.3-ป. เพื่อรับทราบผลการสอบเทอมต้น ปิงได้ไปสำรวจตรวจสอบของนายเชิดชัย ลูกชอตามที่นายชอขอร้องให้กรุณาช่วยเหลือให้ด้วย

พอไปเคาะคอมพิวเตอรืถึงกับตาค้าง โอโฮ...ตกระเนระนาดเกือบทุกรายวิชา ปิงก็เลยได้ไปกระซิบให้นายชอรู้แต่เนิ่น ๆ ก็จะมีไหนเสียอีกละ ก็ต้องที่**สนุกเกอร์เพชรเกษม**นะซิ (บอยนักกีฬาชายผู้อ่านซะ)

“ชอ ลูกชายติด 0, ร, ม.ส. ชื่อเล่นนะ เกือบทุกวิชามัง”

ไอ้ชอถึงกับหน้าเสียไปถนัดตา จนปิงรู้สึกตำหนิตัวเองว่า น่าจะมีเทคนิคในการบอกเล่าที่ดีและเหมาะสมกว่านี้

“ก็ผมเคยบอกไปแล้วไงว่า อาการน่าเป็นห่วงและหนักกว่าเดิม ให้เกาะติดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ผมผิเองครับอาจารย์ ผลอเชื่อและวางใจลูกเกินไป” ไอ้ชอเริ่มซึมเศร้า สักครูก็ฮึดฮัดขึ้นมาเดินไปขึ้นคร่อมมรณวิธีที่จอดอยู่ใกล้ ๆ พร้อมเอ่ยขึ้น

“กลับไปนี่ผมจะไปตบแม่..ไม่ยังเลยอาจารย์คอยดู เอาให้หนักยิ่งกว่าเก่า ไอ้ห..”

ใบหน้ามึงทั้งกัดกรามกรอดเป็นสันนูนเพราะโกรธจัด ปิงต้องรีบเข้าไปดึงแขนไว้ก่อนที่รถจะเคลื่อนตัว

“เฮ้ยชอ ทำอย่างนั้นไม่ได้นะ” ปิงพูดพร้อมกับเอื้อมมือไปบิดกุญแจปิดเครื่อง แล้วดึงลูกกุญแจติดมือออกมา

“อ้าว..ทำไมล่ะอาจารย์?”

“ผมขอร้องนะชอ อย่าทำให้ผมรู้สึกเหมือนเป็นตัวต้นเหตุให้พ่อลูกเขาทะเลาะกันเลย ขออ้อว่ะ”

“โอ๊ะ ไม่เกี่ยวกับอาจารย์ ผมจะไปส่งสอนลูกของผม เพราะมันทำตัวเหลวไหล แต่อาจารย์หวังดีต่อผม มาบอกความจริงให้ผมรู้ ผมขอบคุณอย่างยิ่งเลยครับ ไม่อย่างนั้นผมก็ถูกมันแหกตาไปอีกนาน”

“ขอ จะอบรมสั่งสอนลูกต้องค่อยพูดค่อยจา ใช้เหตุใช้ผล อย่าใช้อารมณ์และความรุนแรง ยุคสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยที่เราเป็นเด็ก เขาไม่ทำกันแล้ว อีกอย่างลูกมันก็โตมากแล้ว (ตัวเกือบเท่าพ่อ) ต้องหาวิธีระล่อม ต้องทุ่มเทเวลาให้กับลูก ติดตามผลให้แน่นชัด” นายชอดูเริ่มสงบลง ปิงจึงปล่อยมือที่จับแขนนายชอไว้

“ตอนนี้ยังไม่ต้องไปทำอะไร พรุ่งนี้เขาจะแจกผลการเรียน พอลูกกลับถึงบ้านชอลองถามหยิ่งเซิงดูอาการของลูกซิว่า วันนี้ไปโรงเรียนทำไม เขาได้แจกสมุด ร.บ.ใหม่ ป้าชอดูหน่อย ถ้าลูกมันปฏิเสธบายเบี่ยง ก็จะได้รู้อาการของลูกชัดเจนขึ้น เพราะฉะนั้น คีนี่อย่าเพิ่งไปกระโดดกระดากให้เก๋ตีน” ปิงแนะวิธีจับเท็จลูก นายชอก็ยกมือไหว้ขอบคุณ

“ขอบพระคุณครับอาจารย์” นายชอมันก็นำรักตรงนี้แหละ ปิงถึงปล่อยวางไม่ลง

“โอ.....เมื่อสักครู่นี้ผมเลือดขึ้นหน้าเลยนะอาจารย์” นายชอสารภาพ

“เออ ถึงได้เข้ามาดิงแขน ดิงกุกญะนี่ไง” ปิงเลยยื่นกุกญะเร่งส่งให้ชอคืน

“ถ้าอาจารย์ไม่มาห้ามผม วันนี้ได้เลือดแน่ เผลอ ๆ สลบคาตีนผมด้วย ไ้ห่าแม่ง.....”

“อย่าไปทำอะไรตอนมีอารมณ์(โกรธ) มันจะเสียมากกว่าได้ มันจะร้ายมากกว่าดี “

“ใช้สติแก้ปัญหา ใช้ปัญญาแก้ทุกข์

“ถ้าใช้อารมณ์จะเพิ่มปัญหา ใช้วิชาจะเพิ่มทุกข์นะจะบอกให้” (อวิชา-ความไม่รู้)

คีนรุ่งขึ้น ที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์(อีกแล้ว) พอพบกันเท่านั้นแหละ นายชอ รีเข้ามาหาปิงเลยเชียะ

“อาจารย์ ฯ” ปิงทำท่าจะเลี้ยวไปเข้าห้องน้ำก่อน นายชอไม่รู้ เลยร้องเรียกตาม

“หือ ว่าไง ?” ปิงชะงักและหันกลับมาถามทั้ง ๆ ที่เกือบจะถึงห้องน้ำแล้ว

“ผมทั้งตบทั้งเตะเกือบสลบคาตีนผม ถ้าแม่มันไม่เข้ามาขวาง สลบคาตีนผมแน่ ไ้ห่าแม่ง....”

“ทำไมไปทำรุนแรงอย่างนั้น” ปิงท้วงเสียงสูงด้วยความผิดหวัง เพราะได้บอกกล่าวกันไปแล้ว

“ผมระับอารมณ์ไม่ไหวเลยอาจารย์” เนะยังจำได้

“ถามหาใบ รบ. ทำเป็นมาตอบชั้นเซิงลีลา ผมตบเลือดกลบปากเลย คาคคั่นไป มันบอกว่าฝากไว้กับเพื่อน เท่านั้นแหละเจตนาผมล้มทั้งยืน สาดซ้ำอีกไม่รู้กี่ที “

ปิงได้แต่แอบถอนใจที่เห็นภาวะการณ์แปรไปแบบนั้น แล้วนายชอก็ระบายต่อ

“ตอนนี้ผมสั่งเด็ดขาดแล้ว ห้ามออกนอกบ้าน ขึ้นออกมึงเจตนาอีกแน่ เอาแม่งสลบ”

เป็นนั่นไป สอนลูกไม่ถูกวิธีอยากจะให้แต่ลูกทำดี เป็นไปได้ไง กรรมเวร !

อีกหลายวันต่อมา

คราวนี้พบกันที่**โต๊ะสนุ๊กเกอร์ที่โรงพยาบาล** นายชอกรีเข้ามาเล่าด้วยใบหน้ายิ้มย่องผ่องใส

“อาจารย์ เดี่ยวนี้เข็ดชั้ยดีแล้วนะอาจารย์ ไม่เคยออกนอกบ้านเลย กลางวันก็ช่วยผมซ่อมนาฬิกา เอาจองไปส่งลูกค้าบ้าง หัดซ่อมนาฬิกาบ้าง มันมีหัวทางนี้นะ แก่ซ่อมเป็นได้หลายอย่างแล้ว บางทีผมไม่อยู่มันก็จัดการแทนผมได้เยอะทีเดียว รู้จักอาสาทำงานบ้านช่วยแม่มัน ดูแลน้อง ๆ ไปด้วย”

ดูนายชอกรียิ้มมีความสุขเป็นปลั่งอย่างน่าอัศจรรย์ มีวิญญาณของความเป็นพ่อที่น่าสรรเสริญ โดยแท้ ในเรื่องความรักที่มีต่อลูก คุณจะ คล้าย ๆ **คุณเฉลิม อยู่บำรุง** เปียบเลย

นี่แหละที่เขาว่า **“ลูกที่ดีเป็นสวรรค์ของพ่อแม่ ลูกที่แย่ทำให้พ่อแม่ตกนรก”** จริง ๆ เลย

1 พฤศจิกายน 2541 เปิดเทอมในภาคเรียนที่ 2 ก็มีอันต้องได้พบนายชอ ณ ที่ร้านซ่อมฯ เพราะ วิทยุเทปของลูกสาวเสียจำเป็นจะต้องใช้ด่วน(กิจกรรมเข้าจังหวะ-พลานามัย) ก็เลยได้กระซิบต่ออีกว่า

“ระยะนี้ขอต้องถามลูกนะว่า ทางโรงเรียนเขาจะกำหนดวันให้ลงทะเบียนสอบซ่อมเมื่อไหร่ ใช้เงิน กี่บาท แล้วอย่าลืมขอใบเสร็จการชำระเงินค่าซ่อมด้วย ว่ามันไปติดต่อขอซ่อม จริง หรือ หลอก ถ้ามัน หลอกก็จะมีใบเสร็จให้เราดูเป็นหลักฐาน” เราชี้แนะเอาไว้อให้รู้ทันลูก

“ครับอาจารย์”

“อีกอย่างก็คือ ทางโรงเรียนเขาได้กำหนดให้เด็กไปติดต่อขอซ่อมกับครูผู้สอนในช่วงไหน วันไหนครู เขาจะสรุปผลสอบซ่อมหรือเรียนซ้ำส่งฝ่ายวัดผล และจะประกาศผลสอบซ่อมในวันใด **ขอ**ต้องถามจากลูก ให้รู้จริงหรือโทรไปถามแผนกทะเบียนที่โรงเรียนเป็นระยะ ๆ ก็ได้ จะได้กำกับติดตามเด็กได้ถูกต้อง”

“ครับอาจารย์” ชอยังคงตั้งใจรับรู้ แต่เวลานี้เป็นเวลาทำมาหากินของเขา จะไปทำตัวเกะกะ วกวนก็เป็นการไม่เหมาะสม **เพราะเป็นเวลาหากินธรรมเนียมคนจีนเขาถือกัน** ถ้าพลเลียงใช้เวลา ช่วงอื่นได้ก็ควรทำ ปิงก็เลยสรุปลงท้าย

“ตอนนี้ขอต้องตามให้ทันลูกทันเกมส์ทุกซ็อต(Shot-ทุกระยะ)เลยนะ ถ้าอยากจะเป็นลูกให้จบชั้น ม.3 ทันเพื่อน ๆ ”

ไม้ทันเกมส์

บอกให้ถามลูก รู้ทันลูก
คอยกำกับติดตามอย่างใกล้ชิด ก็ได้เรื่อง.....

หลายสัปดาห์ผ่านไป ขณะที่ปิงกำลังซ่อมแซมส่นักเกอร์อยู่ที่โต๊ะโรงบาลตามปกติ นายชอ ก็ทะแรร่เข้ามาทักทายตามธรรมเนียม

“ถ้าอาจารย์แอบซ่อมซ่อมขยัน ๆ หน่อยละก็ ผมรับรองกินไอ้พวกนั้นเรียบแน่”

ไอ้พวกนั้นของนายชอ ก็คือคู่แข่งประจำเจ็ดแปดคนที่โต๊ะส่นักเกอร์เพชรเกษม

“เฮ้ย ใครจะมีเวลาทุ่มเทได้ขนาดนั้น”

“ที่บ้านอาจารย์อยู่ใกล้กับโต๊ะแค่นี้ มาเข้า สาย บ่าย ค่ำ เพิ่มรอบดึกอีก ก็ยังได้ ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร”

‘มันว่าของมันไปโน่น.....’ ปิงนึก ‘ไอ้เราก็ต้องมีภาระดูแลลูกเมียครอบครัวมั่งสิวะ ไม่ใช่มีอาชีพเป็นนักเล่นที่ไหน จะได้คิดแต่เล่นแต่ซ่อมกะจะกินคู่ต่อสู้ทำเดียว ชื่นเล่นบ้า ๆ แบบนั้น เมียดูถูกลูกดูแคลนตายห่า’ แต่ปิงก็ไม่อยากเสียเวลาอธิบายไปขัดกับ ‘ความหวังดี’ ของนายชอ จึงตัดบทว่า

“เออชอ เป็นไงลูกชาย ซ่อมผ่านได้ก็วิชาแล้ว ?”

ปิงก็ถามไปยังงั้นแหละเพราะรู้ผลอยู่ในใจตั้งแต่วันบอกแร้วววว

“อ้าว...เขาประกาศผลสอบซ่อมแล้วหรือครับอาจารย์”

“ประกาศไปตั้งหลายวันแล้ว” นี่ขนาดขึ้นเะบอกให้สับรู้ล่วงหน้าตั้งแต่เนิ่น ๆ นะเนีย กรรมเวร !

“ไม่เห็นลูกชายผมมันพูดว่าอะไรนี่ครับ”

“ผมบอกให้คุณคอยถามคอยสืบให้รู้ทันลูกชาย ไม่ใช่คอยรอแต่รับการบอกเล่าจากลูกที่ไหน แล้วอย่างนี้จะไปตามเทคนิคกลโกงลูกชายทันหรือ” นายชอเริ่มมีอาการหัวน้ไหวทางไบหน้า กระพริบตาถี่ ๆ

“ลูกชายมันจะพูดถึงความบกพร่องเพื่อให้คุณตำหนิตบตีมันให้โง่หรือ ถ้าให้ผมทาย มันน่าจะซ่อมผ่านไม่เกินสองสามรายวิชาหรอก”

แต่ถ้าจะพูดตามใจที่ปิงคาดคิดจริง ๆ แล้ว ปิงว่า...เด็กแก่น่าจะซ่อมไม่ผ่านสักรายวิชาเลยมากกว่า และที่จริงยิ่งกว่านั้นก็คือ เด็กไม่เคยไปติดต่อกับครูผู้สอนด้วยซ้ำ เพราะน้อง ๆ ครูในหมวดสังคมก็พากันพูดทำนองนี้

“ยังไม่เคยเห็นหัวเลยพี่” ครูแจ่ง บอกกล่าว คงเห็นเราเป็นผู้ปกครองนายช่ออีกชั้นหนึ่งมั้ง

“วิชาของหนูเด็กเค้ามาติดต่อขอซ่อม ส่งงานไปแล้วก็หายเงียบไปจนบัดนี้” ครูกาญจน์บอกกล่าว
เลยคาดว่า วิชาอื่น ๆ ก็น่าจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน ก็มันตรวมนเบ็ดเสร็จตั้งยี่สิบกว่ารายวิชา
อาการหนักหนาสาหัสขนาดนี้ เด็กคนไหนก็ไม่มีกำลังใจมีอารมณ์หรอก ถ้าเป็นมะเร็ง หรือเอดส์ เรียกว่า
รุกรามจนเกือบถึงขั้นสุดท้ายแล้ว.....

“ผมจะทำยังไงดีครับอาจารย์?”

“ก็ผมบอกคุณไปหมดแล้วคุณก็ไม่เห็นดำเนินการตาม บอกให้ถามลูกรู้ทันลูก กำกับติดตามอย่าง
ใกล้ชิด จนถึงวันนี้คุณก็ยังไม่รู้เห็นอะไรได้ แล้วจะแก้ไขอะไรได้” ปิงผลอพุดอย่างมีอารมณ์

“ผมขออภัยอาจารย์ขอโอกาสผมอีกสักครั้งเถอะครับ” นายช่อขยับเข้ามาใกล้ ๆ และยกมือไหว้

“ที่ผ่านมาทั้งหมดผมยอมรับว่าผมผิด ที่เอาใจใส่ติดตามลูกน้อยเกินไป ต่อจากนี้ไปผมขอยืนยัน
สัญญาด้วยสัจจะของลูกผู้ชายว่า **จะทำให้เต็มที่สุดความสามารถจริง ๆ เลยครับอาจารย์ กรุณาให้
โอกาสผมอีกซักครั้งเถอะครับ**”

ปิงฟังแล้วก็ให้นึกสงสารเห็นใจ ถึงจะเริ่มเซ็ง ๆ เอือม ๆ ไปแล้วก็ต้องให้อภัยและให้โอกาสน้องนุ่น
เขา เป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกชีวิตย่อมมีการผิดพลาด ควรให้อีกและกำลังใจแก่น้องนุ่น **เพราะการให้ที่
มีคุณค่าแก่นุชนุษย์ด้วยกันก็คือ ‘โอกาส และ กำลังใจ’ นั่นเอง** สักครู่นายช่อก็เอ่ยถามต่อ

“ผมจะทำยังไงต่อไปดีครับ อาจารย์?”

“พรุ่งนี้เช้า ขอไปที่ฝ่ายทะเบียน รู้จักห้องทะเบียนแล้วใช่ไหม?”

“ครับ”

“ไปบอกเขาว่ามาขอผลการเรียน และผลสอบซ่อมของลูกชายชื่อนายเชิดชัย พร้อมทั้งเตรียม
ปากกาและกระดาษเปล่าไปด้วย จะได้จดรายละเอียดเพิ่มเติมที่จำเป็นต่อการติดตามผลของลูกในคราว
ต่อไปด้วย”

เหตุที่ปิงต้องอธิบายเสียละเอียดแบบนี้ ก็เพราะคุณช่อแกลเรียนมาแค่ ม.ศ. 1 ระบบเก่า ก็เลยไม่
ค่อยรู้วิธีการวัดผลของระบบปัจจุบัน เดี่ยวจะไม่เข้าใจทำอะไรไม่ค่อยจะถูก แล้วปิงก็อธิบายต่อว่า

“พรุ่งนี้เช้า ก็จงมือคุณลูกไปขอผลสอบซ่อมพร้อมกันเลย จะได้บทสรุปပြီးซะ ไม่ต้องพูดกันไป
ถามกันมาคนละทีสองทีไม่รู้จบ”

เพราะธรรมชาติของเด็กแบบนี้มักโกหกเก่ง แก้วนี่ชั้นยอดเลย ถ้าไม่รู้ให้ทันมันล่ะก็ เช่อแดกส์
เจอมานักต่อนักแล้ว

“อันดับแรก คีนี่ลองแกล้ง ๆ ไปหยั่งเชิงลูกดูก่อน จะได้รู้ธาตุแท้ของมันว่าเป็นอย่างไร แล้ว
พรุ่งนี้เช้าเมื่อพบความจริงแล้วต้อนให้มันจนมุมให้ได้ ต่อไปมันจะได้เข็ดหลาบไม่คิดอยากโกหกเล่นเซ็งกับ
เรา เพราะมันเริ่มรู้แล้วว่าเราเริ่มรู้ทันมันแล้ว ทำได้มั้ยะ?”

การดำเนินชีวิต ก็คล้ายกับการเดินหมากรุก หากประมาทเผลอเดินพลาดเพียงตาเดียว อาจล้มทั้งกระดาน หรือถ้าเป็นฝ่ายรุก ไม่วางแผนให้ดี ก็ต้องเสียเวลาไล่ เสียตาเดิน และเสียโอกาสที่จะได้ชัยชนะในที่สุด การวางแผนกำกับติดตามลูกก็เช่นเดียวกัน

แต่นายชอจะเข้าใจ และทำได้เหมือนที่ปิงวางแผนให้หรือเปล่าหนอ.....

“หลอกเอาเงินผมไปแล้วไม่ไปลงทะเบียนซ่อม
แต่เอาไปเล่นสแน็กเกอร์ เล่นเกมส์ มันหลายครั้งแล้ว.....

รุ่งขึ้น ปิงก็เห็นนายชอจูงลูกชายสุดที่รักเดินผ่านหอประชุมไปทางห้องทะเบียน (อาคาร 1) เผอิญปิงมีภาระกิจจะต้องรีบไปเซ็นชื่อเข้าทำงาน และดูแลเด็กนักเรียนที่เข้าแถวกลางสนามหน้าเสาธง จึงมิได้เข้าไปทักทายเป็นแต่ก็สังเกตเห็นนายชอทักทากับครูบางท่านเพราะความคุ้นเคยกันมาก่อนบ้างที่ยุทธจักรโต๊ะสแน็กเกอร์ เช่น **อ.หมวด อ.อุ๋ อ.กอบ อ.ซัง** เป็นต้น

ช่วงเที่ยง ขณะที่ปิงกำลังลือมวงเพื่อทานอาหารเพียงอยู่ในห้องพักครูหมวดวิชาสังคมศึกษา ก็มีครูสตรีท่านหนึ่งเอ่ยบอกเล่ากลางวงว่า

“เมื่อตอนขึ้นคาบเรียนที่หนึ่ง เห็นผู้ปกครองนักเรียน สงสัยจะเป็นพ่อกำลังตบตีลูกชาย ชกลูก ชกเอาๆ ไข้ลูกคงทนไม่ไหว ก็ฮึดสู้พ่อ เลยเป็นการชกต่อยกัน แล้วก็มีครูเราไปช่วยห้ามเอาไว้ เด็ก ๆ แถวนั้นมุงดูกันเกรียว”

“อยู่ตรงไหนละกาญจน์” ปิงเอ่ยถามครูรุ่นน้อง

“แถว ๆ หน้าห้องวิชาการ ห้องทะเบียนนี่แหละค่ะ”

“คุณพ่อ หน้าตาทำทางเป็นแบบไหนฮิ ?” ปิงซักเอะใจ

“ขาว ๆ ผอม ๆ ลูกก็ขาว ๆ ตัวโตพอ ๆ กัน”

“อ้อ.....” ครูแจ่งที่นั่งอยู่ไม่ห่าง เลยร้องอ้อออกมา “เสียร้านซ่อมนาฬิกา กับนายเชิดชัย ลูกชายตัวดีแหงเลย”

“เออ...คิดว่าใช่ละ ใช่แหละหนูว่า” ครูกาญจน์สรุป

ทำเอาปึงถึงกับกินข้าวไม่ลง และนึกเป็นบาปอยู่ในใจ ที่มีส่วนไปร่วมสร้าง ‘เงื่อนไขอภัยศ’ นี้ไว้ ด้วยอย่างไม่ได้ตั้งใจ แม้ว่าจะได้ปารามเตือนนายชอเรื่องใช้ความรุนแรงกับลูกแล้วก็ตาม เจอหน้ากันปึงก็เลยตัดพ้อว่า

“ซอเอี้ย นายไม่น่าทำยังงี้เลย”

“ผมอดไม่ไหวจริง ๆ ครับอาจารย์” นายชอสารภาพ

“ขอเงินไปซ่อมที่ละสี-ห้าร้อยบาท แต่ซ่อมไม่ผ่านเลยซักวิชา”

ว่าใหม่เล่า เราแอบคิดในใจ ตามที่คาดการณ์ไว้เปะ

“หลอกเอาเงินผมไปแล้วไม่ไปลงทะเบียนซ่อม แต่เอาไปเล่นสνούเกอร์ เล่นเกมส์ มันทำยังงี้มาหลายครั้งแล้ว เลือดมันขึ้นหน้าเลยแผลชัดมันไปหลายหมัด แต่มันก็สู้ผมนะครับอาจารย์ ดีแต่มีท่านอาจารย์อื่นมาห้ามไว้” นายชอกลับพูดไปในทำนองกึ่งพอใจที่ลูกมีนิสัยนักสู้ไปซะฉิบ

“ก็ผมบอกคุณแล้ว อย่าใช้วิธีรุนแรง เพราะเด็กมันก็โต ๆ เท่าเราแล้ว คุณก็ไม่เชื่อผม”

เราอดต่อว่าต่อขานมิได้

“ผมขออภัยครับอาจารย์” นายชอยกมือไหว้ประกอบ

“ตอนนั้นผมลืมตัวจริง ๆ โมโหที่ลูกมันหลอกต้มเรามาโดยตลอด มันขอเงินเท่าไรผมก็ให้เท่านั้น ไม่เคยติดออด มันยังทำกับผมได้ลงคอ”

ถึงตอนนี้นายชอเริ่มหน้าแดง กัดกรามกรอดด้วยโทสะ กำมือแน่น ปึงได้แต่เห็นใจและเข้าใจ ในเมื่อพ่อมีพื้นฐานการศึกษาน้อย ติดพนัน ไม่มีเวลาได้ใส่ใจศึกษา ‘ศาสตร์และศิลป์’ ของการเป็นพ่อคนมาก่อน คุณแม่เองแม้ไม่เล่นพนันแต่พื้นฐานด้านอื่น ๆ ก็พอ ๆ กัน

ช่างสร้างมิดก็ต้องรูเรื่องหลัก

ครูสร้างเด็กก็ต้องรู้กลวิธี

จิตรกรก็ต้องรู้เรื่องสี

พ่อแม่ที่ดีก็ต้องรู้เรื่องลูก

ถึงเวลานี้ปึงเลยไม่รู้จะคิดหาทางช่วยด้วยวิธีใดดี ก็ได้แต่แนะวิธีที่ดีที่สุดที่เขาพอจะเข้าใจและทำได้ จะแนะวิธีที่ถูกต้องกว่านี้ ก็ไม่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับเขา เข้าทำนอง

“Get a right man with a right job”

(ให้งานที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติ)

**นี่แหละคุณค่าแห่ง 'ศาสตร์และศิลป์'
ของการเป็นพ่อแม่คน
มันให้คุณประโยชน์เหลือคณานับ**

“ขอ ถ้าปล่อยให้สถานการณ์เป็นไปเช่นนี้ รับรองลูกคุณไม่จบ(ม.3)แน่ “

นายชอเริ่มหน้าเสียว เพราะความรักและหวังดีต่อลูก เลยเผลอลืมความโกรธที่กำลังกรุ่น ๆ ไป

“ทำยังไงครับอาจารย์ อาจารย์ช่วยกรุณาผมอีกสักครั้งเถอะครับ” พูดพร้อมกับยกมือไหว้ขออภัย

เสน่ห์ ณ เมตตาของนายชอก็อยู่ที่ตรงนี้นี่เอง ถึงจะเป็นคนอะอะมะะเท่งมึงวาทาโว้ย ใจเหี้ย ใจสัตว์ ใจเอย...แม่ ตามภาษาตลาดที่ติดปากมา แต่พื้นฐานความสุภาพอ่อนน้อมยอมรับถึงความผิดพลาดก็มีอยู่อย่างเต็มตัว เป็นธรรมชาติแท้ ๆ ของจิตใจ ทำให้ปึงเมตตาเห็นใจตัดไม่ได้ ขายไม่ขาดจนแล้วจนรอด

“ไม่ว่าว่าคุณชอจะทำได้หรือเปล่านั้น” ลงถ้าใช้คำว่า “คุณ” เมื่อไหร่ก็แสดงว่าปึงชักเคือง ๆ แล้ว

“ทำได้แน่ครับ อาจารย์ครับ ผมรับรอง” นายชอรับรองอย่างแข็งขัน

‘มันเป็นชะยังงั้น...’ นี่ขนาดยังไม่ได้บอกวิธีอะไรเลย นายชอก็รีบยืนยันมั่นใจได้อย่างง่าย ๆ ไว้

แล้ว คงจะเพราะพละนาภาพแห่งความรักของพ่อที่มีต่อลูกแท้เทียว นายชอจึงไม่มีอาการลงเลชักช้าเลย

ดูแล้วก็คล้าย ๆ กับกรณีของคุณเจลิม อยู่บำรุง กับลูก ๆ สามใบเถา เรายอมรับซาบซึ้ง ยกย่องและศรัทธาด้วยความจริงใจ

ถ้าจะปั้นอนุสาวรีย์รักที่พ่อมีต่อลูกของคุณเจลิม เพื่อไว้เตือนอนุสติ(แก่ลูก ๆ)ชาวไทยทั้งหลายด้วยกันแล้ว ผมโอเคชิการัดเลยจริง ๆ ส่วนเรื่องความไม่ถูกต้องเหมาะสมอย่างอื่น ก็ต้องแยกแยะเป็นเรื่อง ๆ ไป จริงมะ ?

แต่คนที่รับปากอะไรง่าย ๆ มักไม่ค่อยได้เรื่อง อันนี้ต้องพึงระวังสำเหนียกแต่เนิ่น ๆ ไม่ยกเว้นแม้แต่สุดยอดคุณพ่ออย่างนายชอ เพราะแสดงผลงานมาให้ปึงได้ ‘ชิม’ หลายครั้งแล้ว

แต่เมื่อชีวิตยังไม่อดม้วย ก็ต้องช่วยมันต่อไป ไม่รู้ว่าเป็นเวรเป็นกรรมผูกพันกันมาแต่ชาติปางก่อนรึเปล่าก็มีทราบได้

ขนาดได้ข่าวว่ามันเจ็บป่วย จิตใจปึงก็ทะแระ รำ ๆ อยากแต่จะไปพบปะเยี่ยมเยียนให้กำลังใจเขา ทั้งที่ด้วยเหตุผลน่านปการก็คือ “ไม่ต้องก็ได้” แต่เจ้าสำนักแห่งความผูกพัน ก็ไม่ยอมมาตามกวนใจไม่รู้จบ ตั้งแต่ต้นธันวาคม 2544 จนถึงต้น มกราคม 2545 จนต้องได้มาระบายออกเป็นเรื่องสั้น คิดดูดี !

ถ้าไอ้ซอรู้ ไอ้ฮู้ไฉนเสียง **เฮียเฮียง**(คนในวงการยุทธจักร)ทราบ คงแอบหัวเราะพันทัก

แต่เรื่องไอ้ซอยังไม่สิ้น ก็ต้องปลิ้นใจมาให้ชมกันต่อหน้าแหละ ท่านผู้อ่านที่เริ่มเลี่ยนเฉียนสนิทก็ปิดหนังสือซะ จะได้ไม่เป็นการฝืนใจตนเองจนเกินไป ส่วนท่านที่เคยชมว่าผมเขียนดี พอถึงตอนนี้อะไรบ๊ววังหนิกี้แล้วกัน (โคเรมี โคเรมี ซอนหล่า.....)

ความเดิมที่ผ่านมามีละยังครับ ผู้แต่งมัวเพื่อรำพันเพลินไปหน่อย ก็นายซอขอร้องปึงให้ช่วยแก้ปัญหาเรื่องลูกชายไ้ครับ

“เพื่อแก้ปัญหาที่ลูกชายมาไม่ถึงโรงเรียน ไม่เข้าแถวเชิญธง-สวดมนต์ อันเป็นระเบียบวินัยของโรงเรียน และเป็นนิสัยดีที่เด็กพึงมี คุณซอต้องยอมลงทุนพาลูกมาส่งถึงในโรงเรียน และอยู่ดูแลจนให้ได้เรียนคาบแรกเรียบร้อยก่อน แล้วขอค่อยกลับ ทำได้มั๊ย “ ปึงจ้องมองหน้า

“ทำได้แน่ครับ อาจารย์ครับ ผมรับรอง” ตานายซอก็แน่วแน่มตรงเป้ง สู้ตาด้วยนะ ใช้ได้ ๆ

“ระหว่างวัน” ปึงว่าต่อ “ขอต้องหมั่นมาแอบสังเกตการณ์บ้างเป็นครั้งคราว อย่างน้อยก่อนเที่ยงหนึ่งครั้ง และ ช่วงบ่ายอีกหนึ่งครั้ง” ปึงยังไม่ทันถาม นายซอก็ชิงตอบก่อนทันที

“ได้ครับอาจารย์”

“ระยะแรก ๆ ต้องตีวเข้มไปก่อน พอมันชินเข้าที่เข้าทางแล้ว อาจจะสุมมาดูเพียงวันละครั้งก็ได้”

ปึงผ่อนสั้นผ่อนยาวให้ เกรงจะเป็นภาระกดดันเขามากเกินไป ก็..ออกเขาออกเรานะ

ระหว่างที่มาโรงเรียนทุกวัน นายซอก็ถือโอกาสทำความรู้จักคุ้นเคยกับคณาจารย์ต่าง ๆ ทั้งที่คุ้นกันมาก่อนและที่กำลังสอนและซ่อมลูกตัวเองอยู่ ความคุ้นเคยและความเสียสละทุ่มเทให้ลูก ได้กลายเป็นเสน่ห์ผูกใจบรรดาอาจารย์ทั่วไปอย่างคาดไม่ถึง จากปากคำของอาจารย์หลายท่านในเวลาต่อมาก็คือ

“เพราะเห็นแก่คุณพ่อที่อุตสาหะเสียสละเวลามาติดต่อช่วยเหลือหรอกนะ ไม่งั้นก็ยังไม่อยากจะโอเคหรอก คุณผลงานของเธอทำตามแบบนี้นะ” อาจารย์พูดพร้อมกับยื่นสมุดงานให้พ่อดูด้วยเพื่อยืนยัน

“นอกจากนั้น” ปึงช่วยแนะเพิ่มเติม “ระหว่างที่จูงลูกไปติดต่อขอสอบซ่อม-เรียนเสริม กับครูคนไหน เขาสั่งงานอะไร ให้ส่งเมื่อไหร่ คุณก็ต้องมีกระดาษคอยจดบันทึกช่วยจำส่วนตัวเอาไว้ด้วย เพื่อไว้กำกับติดตามกระตุ้นเตือนลูกให้ดำเนินการให้ทันเวลา ทำได้ไหม ?”

“ทำได้ครับ” ดูท่าที่ยังนิ่ง เอาจริงแฮะ

“ที่ต้องทำถึงขนาดนั้นก็เพราะ ลูกชายของเรามันตกเยอะมากเกินไป” ปึงอธิบายเสริม

“ต้องอาศัยพลังใจจากพ่อช่วยอีกแรง ไม่งั้นไม่รอดแน่ ผมรับรอง” นายซอยังนิ่งฟัง

“ถ้าฟังตัวเด็กเองนะหรือ แก่ถอดใจไปนานแล้ว ถึงได้บอกว่าจะต้องดูแลให้เต็มร้อยยังงี้ละ”

“การดูแลในช่วงนี้ต้องทำสองอย่างพร้อม ๆ กันไป” ปิงยื่นกระดาษเปล่าบอกให้นายชอจดไว้ก่อน
ลื้ม

“อย่างแรก คุณดูแลให้แกช่อมของเก่าให้ได้มากที่สุด โดยการจุ่มมือพาแกไปหาครูเลย อย่าปล่อย
เดี่ยว เดี่ยวจะกลายเป็นเหมือนเก่าอีกแหละ” ด้วยเรียนมาน้อย นายชอเริ่มจดอย่างขยุกขยิกไปตาม
ประสา

“อย่างที่สอง ของใหม่ที่กำลังเรียนในชั้น ม.3 ภาค 2 ขณะนี้ ก็ต้องควบคุมให้แกอย่าขาดอย่าหนี
เรียน ส่งการบ้านส่งงานให้ครบ เพื่อสอบให้ได้ทุกรายวิชา ปลายภาคจะได้ไม่สอบตกให้เป็นการซ้ำเติม
เพิ่มปัญหา ให้สถานการณ์เลวร้ายหนักลงไปอีก”

“ครับอาจารย์”

“ไปติดต่อหาครูคนไหน ก็อย่าลืมหอจดเบอร์โทรศัพท์เอาไว้ด้วย จะได้ติดต่อกันสะดวกขึ้น ทั้งเบอร์
มือถือและเบอร์ที่บ้านเลยนะ สิ่งสำคัญอย่าลืมนิยามประเพณีแบบไทยๆ มีของติดไม้ติดมือไปบ้าง
เพื่อแสดงความมีน้ำใจ “

นายชอเริ่มมองหน้าคล้ายมีปมอะไรในใจบางอย่าง

“ไม่ต้องเอาของที่มียาการค้าแพงวอด อันนี้ห้ามเลยนะ”

เราต้องรีบห้ามก็เพราะ นายชอเป็นคนใจใหญ่ ก็นักพนันนี่นะ กล้าได้กล้าเสียอยู่แล้ว ก่อนลูกชาย
คนนี้จะได้เข้าโรงเรียนนี้ ตอน ม.1 ก็ได้ไปวิ่งเต้นเล่นสายกับอาจารย์อาวุโสท่านหนึ่ง ด้วยนาฬิกาข้อมืออย่าง
ดีราคาหลายพันบาท ก็เขาเล่าให้ปิงฟังเองนี่นา

➤ เรื่องนี้.....กรรมใดใครก่อ ก็เป็นเรื่องของเขา ปิงไม่ประสงค์จะแฉและดำเนินการอะไรต่อ
เพราะจะก่อศัตรู ไม่คุ้ม บ้านเมืองนี้มันทุจริตกันทั้งระบบ ผู้รับปรบมือด้วยไม่วางหรือ

เคยมีอาจารย์หมวดสังคมบางราย เห็นของฝากมีราคาแพงวอด(เช่นผ้าไหม เครื่องใช้ ของชาว
เครื่องประดับ) ถึงกับไม่พอใจกระทึกของให้คืนต่อหน้าผู้ปกครองเลยก็มี ด้วยคิดว่าเขาเอาของหรือเอา
ของมาซื้อเกรดให้ลูก

“มันดูถูกศักดิ์ศรีเราชิบหายเลย” คิดไปโน่น....แต่ก็ถูกของเขานะ

คำปรารภของเพื่อนครูเมื่อผู้ปกครองกลับไปแล้ว เรื่องที่จะง่ายเลยกลายเป็นยุ่งยากมองหน้ากัน
ไม่ติดไปเลยก็มี (เรื่องนี้ไม่ได้มี มีตัวตนจริงพร้อมยืนยัน และครูหมวดอื่นก็คงมีเช่นกัน)

“เอาแค่เป็นผลไม้ตามฤดูกาล และกินนาน ๆ ครั้ง ไม่ใช่หิ้วมาทุกวันนะ น่าเกลียด”

นายชอดูยังมีกังวลเพราะยังไม่ชัดเจนในเรื่องที่บอกไป ส่วนเรื่องน้ำใจ ใ้ฉันชอคนนี้ก็ต้องหว่า
ปิงรู้ดี เลยต้องยกตัวอย่างจะๆ ให้เห็นชัดเจนเหมือนจ้ำบ๊ะ ที่มากกว่า ฟลอริซอร์ ถ้าเป็นรายอื่นปิงก็คงไม่
กล้าแนะนำอย่างนี้แน่ เพราะได้ไม่คุ้มเสีย

“อย่างเช่นครูในหมวดเขามักตั้งวงกินอาหารพักเที่ยงในหมวดเวลาเที่ยงตรง ซอกก็กะมาเอาเวลาเกือบเที่ยงมีส้มตำปิ้งไก่มั่ง หรือผลไม้บ้างก็ได้ อย่างใดอย่างหนึ่งก็พอ อย่าเอามาทั้งสองอย่าง มันเหมือนเป็นการติดสินบนเกินไป ไม่เหมาะ หมวดละครครั้งก็พอ เกินกว่านี้ก็ไม่เหมาะ ซักสองสามหมวด ไม่ต้องทุกหมวด เกลี้ยเกลี่ยวันกันไป เวลาเอามาก็ให้มันมิดชิด ประเจิดประเจ้อไปนักก็น่าเกลียด ก็ตกครั้งละประมาณสี่ห้าสิบบาทก็ไม่เดือดร้อนอะไรใช่ไหม?”

“ไม่มีปัญหาครับ สบายมาก” คราวนี้นายซอยิ้มสบายใจขึ้น เพราะเกิดความชัดเจน

“อย่าเอามาเยอะกว่าที่บอก ขอเตือน เดี่ยวครูเขารู้สึกว่าเรามีเจตนาเอามาเพื่อเป็น **สินบนมากกว่า** สินน้ำใจ เขาก็อึดอัดที่จะรับ คุณก็จะอึดอัดและหน้าแตก เคยมีผู้ปกครองเจอแจ๊คพอดแบบนี้มาสองสามรายแล้ว ผมถึงได้เตือนไง”

“ขอบพระคุณอาจารย์อย่างยิ่งเลยครับที่กรุณาบอกรายละเอียดกับผมอย่างนี้ ไม่งั้นผมก็ทำไม่ถูกหรอกครับ”

“ไม่เป็นไรเรามั่นคนกันเองอยู่แล้ว ผมเห็นเป็นชอดอกถึงได้บอกตรงลงลึกขนาดนี้ กับคนอื่น ๆ ผมไม่เคยบอกใครเลย สาบานได้ คนที่ไม่เข้าใจกันก็จะมองเป็นเรื่องน่ารังเกียจ ได้ไม่คุ้มเสีย แต่ลูกซอมันอาการหนักหนาสาหัส จึงต้องใช้ทุกวิถีทาง อ้อ อีกอย่าง.....” เราเพิ่งนึกได้

“ซอกก็อย่าลืมจดเบอร์โทรฯ ของซอให้ไว้กับครูทุกคนที่เราไปติดต่อด้วยนะ หากมีปัญหาใด ๆ เกี่ยวกับลูกเรา อาจารย์เขาก็จะได้สื่อสารคล่องตัว”

จากนั้นเป็นต้นมา จะเห็นนายซอที่โรงเรียนตั้งแต่เช้าทุกวัน เข้าแถวเชิฐธงชาติร่วมกับครูก็มี จูงพา ลูกไปซ่อม ไปสร้างมิตรไมตรีกับครูแทบทุกหมวด (ก็ตกตั้งยี่สิบเจ็ดวิชานี้นา) จึงได้รับคำกล่าวขานยกย่องชมเชยจากคณาจารย์โดยทั่วไป

ส่งผลให้บรรยากาศการไปติดต่อและการดำเนินการซ่อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเด็กก็หน้าตาดี กิริยาใช้ได้(ตามพ่อมั่ง) พบออกเตือนสอนได้ ไม่ดื้อด้านเหมือนกับอดีตตอนอยู่ในกลุ่มเพื่อน ๆ จึงเป็นเสน่ห์เสริมแรงบวกได้อีกเพียบ

ปลายภาคเรียนจึงปรากฏว่า การดำเนินการซ่อม-เรียนซ้ำ ประสบความสำเร็จมากมายเกินคาด ยอดคุณลูกสามารถเคลียร์ตัวเองจนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นได้ทันเวลาอย่างประทับใจอด

ผิดกับเด็กคนอื่น ๆ ที่บางรายตกเพียงไม่กี่วิชา แต่ทำไมใส่ใจแก้ไขปรับปรุง อีกทั้งผู้ปกครองทางบ้านก็ไม่มีที่ท่าจะเร่งรู้ปัญหาให้ทันสถานการณ์ ไม่ทันลูกทันเกมส์ กลับจัดการได้ช้าและเด็กก็จบได้ช้ากว่าแต่ก็มีอีกหลายราย จนแล้วจนรอดก็ยังไม่จบและล้มเหลวไปในที่สุด

นี่แหละคุณค่าแห่ง ‘ศาสตร์และศิลป์’ ของการเป็นพ่อแม่คน มันให้คุณค่าเหลือคณานับ ถ้าไม่แน่ใจว่าจะมีคุณค่าเหล่านี้หรือยัง ก็อย่าเพิ่งอยากหาภรรยาสามีกันเลย หรือถ้าอยากจะมีก็เร่งแสวงหา สะสมศาสตร์และศิลป์เหล่านี้ไว้เสียก่อน ดูอย่างประเทศจีนสิ เขายังใช้หลัก “สามชั่ว” เล่นนะ คือ

1. **ถ้าจะรักกันก็ให้รักกันอย่างซื่อๆ** ศึกษาคุณสมบัติ อุปนิสัยใจคอกันให้ดีเสียก่อน แล้วค่อยบ๊องกัน

2. **ถ้าจะแต่งงานกัน** ก็อย่าเพิ่งเร่งรีบ ต้องไปเข้าคอร์สอบรม หลักการเป็นสามี ภรรยาที่ดี ให้จบหลักสูตรก่อน

3. **ถ้าจะมีบุตรด้วยกัน** ก็ต้องไปเข้าคอร์ส ศิลปะแห่งการเป็นพ่อแม่ที่ดีมีคุณภาพเสียก่อนทางการถึงจะอนุญาตให้มีบุตรได้ ไม่อย่างนั้นก็จะมีความผิดและถูกลงโทษตัดค่าเลี้ยงดู

เมื่อเทียบเปอร์เซ็นต์กันแล้ว สังคมของจีนเขาจึงมีปัญหาน้อยกว่าเรามากมาย เมืองไทยน่าจะเอาแบบอย่างเขามาประยุกต์ใช้บ้างก็น่าจะดีขึ้นเยอะ.

ที่จบมาได้แทบรากเลือดนี้ ก็เพราะมีแต่ครูเขากุณาช่วย ๆ กันหรือกระนั้น เห็นแก่ความเสียสละทุ่มเทของซอด้วย"

ก่อนที่คุณเชิดชัยจะซ่อมผ่านในวิชาสุดท้าย เราเดินทางผ่านหน้าหอประชุมโรงเรียน พบนายซอกำลังพาครูไปหาครูที่จะซ่อม

“ว่าไงซอ เหลืออีกกี่วิชา ?”

“สองวิชาครับ วิชาหนึ่งกำลังส่งเกรด อีกวิชาที่กำลังจะไปสอบตามที่อาจารย์นัดไว้ครับ”

“จบแล้วจะเรียนต่อที่ไหนหือ รูปหล่อ ?” เราหันไปทักกับเชิดชัย ลูกซอ

คุณลูกทำหน้าเหนียวอายยิ้ม ๆ ยอดคุณพ่อผู้คล่องตัวอยู่แล้วซึ่งตอบแทน

“ผมว่าจะให้ไปเรียนที่วิทยาลัยเทคนิคครับอาจารย์”

“ถามความประสงค์ของเด็กดีแล้วหรือยัง ?”

นายซอคงเห็นว่าการคุยคงต้องใช้เวลา ก็เลยหันไปสั่งคุณลูก

“ไปรอป้า อยู่ตรงนั้นก่อนไป” นายซอชี้ไปที่รั้วไม้ที่อยู่ใกล้ ๆ แถวนั้นตรงสามแยก

“ผมถามลูกแล้วครับอาจารย์ ลูกว่าอยากไปเรียนที่เทคนิค”

“ก็ดีเหมือนกัน” เราเสริม “ถ้าให้อยู่ที่นี่ต่อไปเดี๋ยวจะเข้าอีหรอบเดิมอีก ที่จับมาได้แทบรากเลือดนี้ ก็เพราะมีแต่ครูเขากฎนาช่วยๆ กันหอรอกนะ เห็นแก่ความเสียสละทุ่มเทของขอด้วย”

“ครับ ขอบพระคุณท่านอาจารย์ซึ่งช่วยเป็นอย่างยิ่งเลยครับ ที่ช่วยแนะนำ ทำให้ผมได้มีวันนี้ ขอบพระคุณจริง ๆ เลยครับ” นายชอยยังคงมีอารมณ์ดี แต่ปากหวานเพิ่มขึ้นอีกแะ ชักเป็นงานวะ

“ผมไม่ได้มาทวงบุญทวงคุณที่ไหน” เราแกล้งสรพยก

“โอ อาจารย์อย่าพูดอย่างนั้น กระผมมิบังอาจ แม้แต่คิดก็ยังไม่เคย” โนนสำนวนมันไต่ย้อยชะที่ ไหน

“ขอ ถ้าจะให้เด็กอยู่เรียนต่อที่นี่” เราเริ่มแนะต่อ “บอกตรง ๆ เลย นะขอรอดยากส์” คำสุดท้ายนี้เราลดเสียงให้เบาจนเกือบเป็นกระซิบ กลัวเด็กจะได้ยินและเสียใจนะ

“ไม่ใช่ผมไม่อยากจะให้อยู่ หรือเลือกได้ส่งอะไรหอรอกนะ” เราพูดดักไว้เพื่อกันการเข้าใจผิด

“อาจารย์ที่สอนชั้น ม.4 ส่วนใหญ่มีแต่คนค่อนข้างเอาจริง เข้มงวด เขาจะไม่ปล่อยให้ผ่านไปได้ ง่าย ๆ เหมือน ม.ต้นหอรอกนะจะบอกให้ ” เราแอบสังเกตแวตานายชอยประกอบ

“อีกอย่าง เนื้อหาวิชาของชั้น ม.4 ก็ยากกว่า ม.ต้นมาก เพื่อนเก่า ๆ ที่ไม่เข้าทำก็ยังคงอยู่ที่นี้เพียบ อีกทั้งเด็กก็มีการดื้อยา ไม่เชื่อฟังไหน ๆ ในโรงเรียนนี้อยู่แล้ว จนพฤติกรรมเสียหายไปตั้งเยอะ ถ้าขึ้นให้อยู่ต่อ ตามความเชื่อของผมนะ.....” เราจ้องดูใบหน้านายชอยให้แน่ใจก่อนจะพูดคำต่อไป

“ขอเตรียมเสียใจเอาไว้ล่วงหน้าได้เลย เชื่อผมเหอะ”

“ครับอาจารย์ ผมจะทำตามที่อาจารย์บอกครับ” นายชอยน้อมรับอย่างเชื่อถือนเต็มเปี่ยม.

“จากนี้ไปจะต้องใส่ใจลูกให้มาก ๆ นะ
ถ้าไม่อย่างนั้น ขอลาจะต้องเสียใจ.....”

หลังจากเปิดเทอมต้นในปีการศึกษา 2542 ผ่านไปได้อาทิตย์เดียว พลันสายตาเราก็เหลือบไปพบยอดคุณลูก(เชิดชัย)แต่งชุด ส.ว.ค. ปักจุดแดงที่ปกคอเสื้อด้านซ้ายหนึ่งจุด

‘อ้าว.....แสดงว่านายเชิดชัยมาเข้าเรียน ม.4 ที่ ส.ว.ค.นี้’ เราคิดอยู่ในใจ ตายังจ้องค้างอยู่
‘เอ๊ะ ไหนนายขอว่าจะให้ไปเรียนที่วิทยาลัยเทคนิคไถ่ล่ะ?’ รวัก็ติดกันกับสุรวิทยาการนี้เอง
เราเก็บความสับสนปนสงสัยเอาไว้ในอก อีกสี่ห้าวันต่อมา เราได้พาครอบครัวไปรับประทาน
อาหารเที่ยงที่ร้านทิพรส แถววงเวียนน้ำพุ ก็เลยได้พบนายขอขณะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ก่อนแล้ว ก็
เลยได้เสวนาทักทายกัน

“เฮ้ยขอ ไหนว่าจะให้ลูกชายไปเรียนต่อที่เทคนิค?”

“ผมเอาลูกไปฝากกับ ผ.ช.(ผ.ช.-ผู้ช่วยผู้อำนวยการ) เขาเลยรับอาจารย์ แต่เขาบอกผมว่า ที่
เทคนิคมีแต่เด็กลักขโมย เกเร ติดยาเยอะ อย่าเอามาอยู่ที่นี่เลย ผมก็เลยจนใจ จำเป็นต้องเอากลับมา
คืน” นายขอสาธยายอย่างอึดอัด

เราเองได้ฟังก็เห็นใจมันเหมือนกัน แต่ก็อดนึกไปอีกทางไม่ได้ว่า เขาอาจจะไม่ยอมช่วยหรือไม่
พร้อมที่จะช่วยฝากให้กับนายขอก็ได้ใครจะไปรู้

“เฮ้ ถ้ามันจำเป็นก็ไม่ว่ากัน แต่ขอเตือนนิดหน่อย ไม่ว่ากันนะ...” เราหยุดดูท่าทีก่อนจะมีวาจา

“โอ๊ะอาจารย์ อย่าพูดอย่างนั้น ผมไม่กล้าว่าอาจารย์อยู่แล้ว” นายขอรีบกล่าวแก้ “ผมยังเคารพ
นับถืออาจารย์เหมือนเดิม เชิญอาจารย์ว่ามาได้เลยครับ”

“ไม่ได้ต่อว่า จะเตือนเท่านั้น” เราท้วงหยอกๆ “ลูกชายตัวโตมากแล้ว และเป็นผู้ใหญ่เกินอายุ
เสียด้วย” เราหมายความว่ามันผ่านทั้ง เบียร์ บุหรี่ สุรา พนัน และผู้หญิง แต่พ่อจะคิดแบบนี้หรือเปล่า
หว่า.....

“จากนี้ไปจะต้องใส่ใจลูกให้มาก ๆ และสม่ำเสมออย่าให้คลาดสายตาละ ถ้าไม่อย่างนั้น ขอ
ลาจะต้องเสียใจ”

นายขอกระพริบตาหลายครั้ง คงกระเทือนใจ แต่ก็ยังอดส่ายหน้าใจตอบ

“ครับอาจารย์ ผมจะทำตามที่อาจารย์แนะนำทุกประการเลยครับ”

“เพราะหวังดีด้วยความจริงใจ เห็นเป็นเหมือนน้องนุ่หรือกนะ จึงได้เตือนตรง ๆ อย่างนั้น พูดคำหวานให้กำลังใจ แต่ไม่ตรงกับความเป็นจริง จะเป็นผลเสียต่อขอและลูกในภายหลังมากกว่า”

“ขอบพระคุณครับอาจารย์” นายขอไหว้ขอบคุณ

เราก็ได้แต่ทรมานในความหวังดียื่นให้ไปอย่างนั้นเอง เพราะได้คาดการณ์ล่วงหน้าไว้แล้วแหละว่า นายขอทำไม่ได้อย่างที่พูดออก รูนีสัยกันดี (แม้เราเองก็คงทำไม่ได้เช่นกัน)

ระยะหวังผลสั้น ๆ ที่ทำมาได้ยังออกจะเต็มกลืน แต่นี่มันระยะยาวตั้งสามปี (ม.4,5,6) ใครจะไปทำไหว ยิ่งเป็นนายขอ(ผู้นิยมในอบายมุข)ด้วย..... ยากส์

กราบขออภัยว่านี่มิใช่เป็นนิสัยของผู้เขียนที่ชอบปราชญ์คนล่องหน้า แต่รับประกันว่า**ดูไม่ผิด !** และมีใช้นิสัยที่ชอบ โชว์ความแมนแห่งคำทำนาย โดยเฉพาะเรื่องความเสียหายของลูกพรรคพวก เอามาพูดมั่ว ๆ ได้อย่างไร มันเสียหายเขา

หวังดี และหวังดีอย่างเดียวจริง ๆ **‘ความจริงบางอย่างก็ไม่ควรพูดและจำ ถ้ามันทำให้เจ็บ แต่ความจริงบางอย่างก็ควรต้องเก็บ ถ้ามันเป็นความเจ็บที่น่าจำ’**

เด็กยิ่งโต ลูกเชิดชัยก็ยิ่งดื้อด้าน เลห์เหลี่ยมแพรวพราว ทำให้การควบคุมก็ยิ่งยากมากขึ้น การบังคับ-ติดตาม ก็ยิ่งลำบากตามกันไปด้วย ขอเอ่ยขอ คงรอแต่ปาฏิหาริย์ สวรรค์เมตตา พ้าปราณี เท่านั้น.....เท่านั้นจริง ๆ !

มีอยู่วันหนึ่งนายขอได้มาเฝ้าถึงการติดตามลูกที่หนีไปเล่นเกมส์ เล่นสนุกเกอร์ให้เราฟังว่า

“อาจารย์ครับ ทำไมร้านเกมส์ ร้านสนุกเกอร์เปิดให้เด็กเข้าไปเล่นได้ในชุดนักเรียนตอนกลางวัน แส็ก ๆ ไม่ผิดกฎหมายหรือครับ

อาจารย์อีกคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ก็ตอบไปว่า

“มันผิดตั้งแต่ตอนตั้งโต๊ะ ตั้งร้านเกมส์แล้ว มันต้องส่งส่วยให้ตำรวจ ถ้ามันไม่ส่งเขาก็ไม่ให้มันเปิด ถ้ามันแอบเปิดตำรวจก็แอบมาจับเอาไปปรับเท่านั้นเอง อีทีนี่จะต้องเสียเยอะจนชืด จนเช็ดเลยแหละ” โทษฐานเล่นไม่ซื่อกับพวกกู(ผู้เก็บส่วย)

“อ้าว....แล้วเด็กในเครื่องแบบนักเรียนหนีโรงเรียนเข้าไปในตอนกลางวันก็ยิ่งผิดนะสิ” นายขอชักตาสว่าง

“ก็ผิดเต็มประตูอยู่แล้ว” เราบอก “โดยเฉพาะโต๊ะสนุกเกอร์ทุกแห่งเขาบังคับให้ติดป้ายห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีเข้า ด้วยซ้ำ” แล้วยังมีโต๊ะสนุกเกอร์เถื่อนอีกมากแห่ง

“แต่ผมไปบอกตำรวจแล้ว เขาทำเฉย ๆ นะอาจารย์ ส่วนร้านเกมส์เขารับว่าจะไปดูให้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมจะขอเข้าไปตามลูกผมในร้านเกมส์ มันไม่ยอมให้เข้า กว่าจะคุยกันรู้เรื่อง ลูกผมก็แอบหนีไปทางหลังร้านแล้ว ผมโมโหแหม่งจริง ๆ อยากจะเอาระเบิดไปขว้างใส่ เอาไฟจุดแหม่งจริง ๆ ”

นี่แหละศักยภาพของตำรวจไทย บ่อนทำลายสังคมไทยไปเกือบทุกระบบ เหตุที่คุณภาพมาตรฐานตำรวจต่ำ ก็เป็นผลสะท้อนมาจากระบบการเมืองอุปถัมภ์

ระบบการเมืองที่อุปถัมภ์ก็มีผลมาจากการ(หลอกให้)เลือกตั้งจากประชากรที่ด้อยคุณภาพ เหตุที่ทำให้ประชากรด้อยคุณภาพก็คือความด้อยการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจก็คือความยากจนนั่นเอง

มันเป็น ‘วงจรอุบาทว์’ ที่มุ่งเข้ามาทำลายและทำร้ายสังคมโดยตรง คนด้อยคุณภาพซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ในสังคมจึงไม่สามารถจะไปรู้เท่าทันพวกจนท.รัฐ นักธุรกิจการเมืองฉ้อฉลโจรใญ่สุทเหล่านี้ได้

คนโง่ ๆ ก็จะเลือกตัวแทน(ส.ส., ส.จ., ส.ท., กำนันฯลฯ)แบบโง่ ๆ แล้วก็จะได้แต่ตัวแทนด้อยคุณภาพ(เห็นแก่ตัวจัด เจ้าเล่ห์ ฉลาดแกมโกง เช่นนักธุรกิจการเมืองทั่วไป)

เมื่อตัวแทนเหล่านี้เข้าสู่สภา ก็จจะรวมตัวเป็นแก๊งผลประโยชน์ระดับชาติซึ่งก็คือ ‘รัฐบาล’ นั่นเอง คณะรัฐบาล ก็มาจะมาฉกฉวยเอากำไรจากประชาชนอีกต่อหนึ่ง

นี่เองจึงเป็นเหตุให้นายบุญชู โรจนเสถียร นักการเมืองผู้โดดเด่นช่วงปี 2520 - 2530 ได้อภิปรายประณามรัฐบาลสมัยนั้นว่า

เรือดีดีไม่เอามาขี่ข้าม	ไปเอาเรือร่วน้ำมาขี่
อยากจะได้รัฐบาลที่ดีดี	ได้แต่คนอปรียขึ้นมาเป็น

ดังนั้น รัฐบาลทุกคณะจึงกลัวว่าชาวประชาเขาจะรู้ถึงความเลวร้ายในพื้นฐานเดิมของตน ก็ต้องแต่งเติมด้วยการ ‘สร้างภาพ’ ลวงตา คนเลวก็ยังคงอยากให้ดูดีในสายตาของประชาชนคนทั่วไปว่าอย่างนั้นเถอะ

ในยุคหลัง ๆ จึงมักได้ยินคำว่า ‘สร้างภาพ’ บ่อยครั้งมากขึ้น จริงไหมล่ะครับท่านผู้อ่าน การ ‘สร้างภาพ’ ในระยะแรก ๆ ก็มักได้ผล เพราะสังคมไทยที่คนส่วนใหญ่ยังไม่อุดมปัญญา (ด้อยคุณภาพ) จึงยังไม่สามารถจะรู้เท่าทันได้

คนที่มีปัญญาพอจะรู้เท่าทันเช่นอาจารย์ตามมหาวิทยาลัย พวกแพทย์ วิศวะ นักธุรกิจก็กลายเป็นคนส่วนน้อยด้อยพลัง จะไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงด้านกลุ่มที่เป็นปัญหาของชาติ จึงทำได้ยาก และบางครั้งกลุ่มนี้ก็กลับมีพฤติกรรมทำปัญหาอย่างนี้ขึ้นมาเสียเอง

เพราะคนส่วนมาก(รากหญ้า)ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ทัน จึงไม่เข้าใจ และไม่ยอมร่วมมือมารวมตัวเพื่อต่อต้านคัดค้านด้วย แต่ยังกลับไปเข้าข้างศัตรูของตน และหันกลับมาเป็นศัตรูกับผู้หวังดีได้อย่างเหลือเชื่อ และยากที่จะอธิบาย ว่าทำไมจึงเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ โง่จนไม่สามารถรู้ว่าใครเป็นคนดี-คนชั่ว ใครเป็นมิตร ใครเป็นศัตรู.....เชื่อหรือไม่ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อแหละครับพี่น้อง 555 (หัวเราะประชด)

นี่เขาจึงได้มีคำพังเพยไว้ว่า “คนโง่ยอมตกเป็นเหยื่อของคนฉลาด”

เพราะฉะนั้น รัฐที่ประชากรมีคุณภาพเขาจะหาวิธีคัดเลือกเอาคนดีมีความรู้ความสามารถกล้าหาญขึ้นมาเป็นผู้นำจึงจำเป็นต้องพยายามเลือกเฟ้นเอาคนดีมีคุณภาพสูงมาปกครองให้ได้ มิฉะนั้นสังคมจะเดือดร้อน ยิ่งตลาดเกมโกงมากเท่าใดก็ยิ่งก่อพิษภัยมากขึ้นเท่านั้น ไม่เชื่อก็คลอง ๆ สังเกตยุคนี้ดูสิ

คนจบปริญญาตรีส่วนใหญ่แม้จะมีความฉลาดพอแต่ก็ยังด้อยคุณธรรม หรือมีปัญหา **ขาดความกล้าทางจริยธรรม** คือเมื่อเห็นว่าตนเป็นฝ่ายได้เปรียบทางสังคมก็อมพะนำนิ่งเฉยเสีย หรือบางทีก็กลับไปเข้าข้างเห็นด้วยกับฝ่ายอธรรมผู้ทรงอำนาจไปเลยก็มากมาย

คนพวกนี้จะมีกองเขลอะแฉงอยู่ในเกือบทุกวงอาชีพ บางกลุ่มฉลาดกลัวเอาตัวรอดไว้ก่อนก็เยอะ ส่วนกลุ่ม**คนจบปริญญาที่กล้าทางจริยธรรม**ที่ยอมเสียสละกล้าออกมาต้านมาค้านพวกมารร้าย ซึ่งจะเหลือให้เห็นได้น้อยเต็มที เช่น พวกที่อยู่แถวหน้าในปัจจุบัน ดร.ธีรยุทธ บุญมี, ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง, ดร.แก้วสรรค์ อดิโพธิ, ดร.พุมพิพงษ์ เพียบจริยวัตร, ดร.สังสิต พิริยะรังสรรค์ พลตรีจำลอง ศรีเมือง, ดร.เสรี วงศ์มณฑา ดร.เจตน์ โทณวนิก เป็นต้น

ที่ได้มีการกดขี่ ที่นั่นย่อมมีการต่อสู้ ดังสำนวนกลอนของคนกล้าเดือนตุลาได้บันทึกไว้ว่า

**เมื่อยืนหยัดต่อสู้ผู้กดขี่
ประชาชนย่อมมีชีวิตใหม่
เผด็จการก้าวอย่างครั้งคราใด
จงลุกไหม้ไหม้หัวใจมัน**

ที่จริงแล้วตำรวจไทยส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เลวร้ายน่ารังเกียจนักหรอก เพียงแต่มันเป็นผลกดดันมาจากเจ้านายเบื้องสูงระดับคีย์แมนเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ตำรวจจำนวนมากยังมีจิตวิญญาณอยากกระทำการตามอุดมคติของตำรวจไทย ที่ว่า.....

**ตำรวจไทยเอาไว้อย่างตำรวจไทย
ช่วยประชาไม่ว่าหนไหน
เป็นมิตรด้วยดวงจิตสดใส
ตำรวจอยู่ไหนประชาอุ่นใจทั่วกัน**

เพราะฉะนั้น ตำรวจดี ๆ อีกมากมายมหาศาลก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะครับ เรายังคงเชื่อมั่นในจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์แห่งเสรีชนของพวกท่าน

รอฟังผลจากการปฏิวัติใหญ่ทางสังคม คงจะไม่นานเกินศตวรรษนี้ แล้วค่อยปฏิวัติระบบในหน่วยงานให้สอดคล้องสมกับอุดมการณ์แท้จริงของตำรวจไทยที่พวกท่านอยากได้ พวกเราจะเอาใจช่วย ย่ะ(แล้วก็อย่าทำให้เราฝันค้างเสียล่ะ!)

แต่เรื่องที่ท่านกำลังอ่านนี้ไม่ใช่เรื่องของตำรวจ และการเมือง หากเป็นเรื่อง **ขอชีวิต** ก็ต้องขอย้ำทำ
ก้าวต่อตามระเบียบ....555

ส่วนตัวเรานั้น ได้ตั้งปณิธานในใจไว้แล้วว่า ถ้าลูกสาวคนโต ขึ้นชั้นมัธยมปลาย เราจะดเล่น
สนุ๊กเกอร์ดอออกเที่ยว จะเลี้ยววงกลับมาใส่ใจดูแลลูกทั้งสองให้เต็มร้อย เพื่อเอนทรานซ์จะได้ไม่เป็น “เอ็น
สะท้านนนน.....เหมือนที่กระผมเคยเจอนะคับ)

(แต่ตอนนี้ขอตัดทวงความบันเทิงให้เต็มอิมก่อนนะฮ้า.....)

16 พฤษภาคม 2542 ลูกสาวคนโตก็ขึ้นเรียนชั้น ม. 4 ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาเราก็มีได้
พบปะเสวนากับชาวพุทธภพในสมรภูมิ(สนุ๊กเกอร์)อีกเลย (เลิกแล้วละ) และก็เลยเป็นเหตุให้ไม่ได้พบปะ
กับนายชอด้วยเช่นกัน

แต่เรื่องการหนีเรียน ไม่ใส่ใจต่อการเรียนของลูกนายชอก็ยังเดินหน้าทวิความบ้าเปี้ยวเลี้ยวลงยิ่งขึ้น
มีเข้าหูเราบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็ไม่รู้จะช่วยให้ได้อย่างไร เพราะเด็กแกดื้อยาจนเกินวิสัยที่จะเยียวยาได้แล้ว
ขนาดพ่อแม่ของเขา เขาก็ยังไม่ใส่ใจเชื่อฟัง แล้วเราเป็นใคร พุดไปก็เสียน้ำลาย เสียความรู้สึก
กันเปล่า ๆ

**เรื่องนี้แหละที่อยากจะป็นสื่อบอกกับพ่อแม่ผู้ปกครองนักเรียนทั่วโลกให้รับรู้
เลยว่า.....**

**‘ถ้าคุณผู้ซึ่งให้กำเนิดลูก ให้การเลี้ยงดูอยู่กิน ให้เสื้อผ้า สารพัดเครื่องบนเทิง ให้ทั้งความ
รัก ความหวังดี ขนาดนี้แล้ว ยังปกครองควบคุมบังคับบัญชาลูกไม่ได้ อย่าได้ไปหวังลมๆ แล้งๆ
จากมนุษย์หน้าไหนเลยว่าจะช่วยแก้ไขลูกคุณได้’**

อย่าไปแสดงความ ซื่อป้อ ไม่เอาไหน ไร้ประสิทธิภาพให้สังคมเขาเลียนเลียนสมิทอีกเลย อย่า
ปฏิเสธและบิดความรับผิดชอบไปให้แต่ครูเขามากนัก

เรามีลูกแค่ไม่กี่คนยังแสดงอาการหมดปัญญา แล้วอาจารย์เขาก็มีทั้งลูกตัวเขาเอง และลูกศิษย์อีก
เป็นหลายร้อยที่ต้องดูแล จะมาใส่ใจเฉพาะรายนักก็ไม่ได้ ต้องเกลี้ยเกลี้ยกันไป

รายไหนมีอาการหนักก็เพิ่มการดูแลเพิ่มขึ้นเป็นกรณีพิเศษ แต่จะพิเศษอย่างไรก็ไม่ “วิเศษ” เท่า
การดูแลจากพ่อแม่แน่นอน

ที่ชี้แจงเหตุผลมาอย่างนี้ เพราะเป็นสังขธรรม มิใช่หมายจะเบี่ยงบ่าย หรือปฏิเสธความ
รับผิดชอบ ผลไม้ที่เน่าแล้วแก้กลับคืนได้ยากมาก ๆ ทางที่ดีก็ควรใส่ใจอบรมดูแลให้ถูกต้องตั้งแต่นั้น ๆ
เป็นดีที่สุด

‘กันดีกว่าแก้ ถ้าเด็กแยที่แน่ๆ ก็ต้องมาเสียใจกัน’ จริงมั๊ยครับ.

ฝ่ายทางคุณขอ เข้าใจว่า อาจจะเหนื่อยกับการกำกับติดตามยอดคุณลูกจนเกินพอ ท้อจนเกินทน แต่ผิดหวังสุด ๆ เลยได้แต่ทำตาปริบ ๆ มองดูชะตากรรมของลูกรักด้วยความเศร้าใจ

**ฝ่ายคุณขอต้องอาศัยกำลัง และปัญญา
ฝ่ายอุปสรรคปัญหา ต้องอาศัย ปัญญา และ พลังใจ**

แต่ทว่าตอนนี้นายขอ ‘ท้อ’ เสียแล้ว.....

สองสัปดาห์ก่อนสอบปลายภาค ทางโรงเรียนได้ประกาศรายชื่อนักเรียนที่ไม่มีสิทธิ์สอบ นายเชิดชัย ลูกขอ มีชื่อติดหราชอาณาจักรอยู่เกือบทุกรายวิชา ก็ยิ่งทำให้ยอดคุณพ่อ เสียใจและสิ้นหวัง สำหรับพ่อแม่แล้ว จะมีทุกขไคมาหนักหนาสาหัสเท่าทุกขที่เห็นลูกเป็นคนเลว ไม่มี

พ่อแม่จนทนได้ไม่ทุกข์หนัก
เท่าลูกรักประพฤติดนเป็นคนชั่ว
พ่อแม่จนทนได้ไม่หมองมัว
เท่าลูกประพฤติดัว.....ชั่วระยำ

**ความล้มเหลวของลูก คือความทุกข์ของพ่อแม่
ความก้าวหน้าของลูก คือความสุขของพ่อแม่**

ลูกที่ดีเป็นสวรรค์ของพ่อแม่
ลูกที่แย่ทำให้พ่อแม่ตกนรก

ผู้แต่งได้คิดและเขียนคติพจน์เหล่านี้แปะติดตามเสา และที่ข้างฝาหน้าห้องพักครูหมวดสังคมศึกษา เพื่อให้มันทิ่มตาแทงใจคน เพราะมีปัญหาทำนองนี้เข้ามาในห้องพักครูสังคมทุกเทอม เทอมละมากมาย เสียด้วย

สังคมที่ด้อยพัฒนา จะมีสภาพที่เหมือนกันอยู่ทั่วโลกคือ.....

คนรวยมีเป็นกระจุก คนทุกข์เกลื่อนกระจาย

คนทุกข์ก็คือกลุ่มรากหญ้าที่ขาดโอกาสทางการศึกษา อันเป็นปัญหามาจากการบริหารประเทศที่ด้อยประสิทธิภาพ ขาดหลักธรรมาภิบาลนั่นเอง

‘ไ้อ่ห่า..... นี้นมันรอดตายเป็นครั้งที่สามแล้วนะเนี่ย
เรื่องจริงไม่ใช่อิงนิยาย ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ.....’

กลางเดือนตุลาคม 2542 นั้นเอง เฮียเฮียง พี่ใหญ่ในวงการยุทธจักร ที่คุ้นสนับถือกัน
ของพวกน้อง ๆ ก็ได้เดินเข้ามาจับแขนทักทายเราที่ลานจอดรถ ห้างเพชรเกษม

“อาจารย์ซิงชัย”

“ครับ ว่าไงเฮียเฮียง ?”

“ไ้อ่ขอผูกคอตายแล้ว ได้ข่าวมั๊ย ?”

“เมื่อไหร่ !?!?!?!?” เราตกใจวูบ.....

“เมื่อวานนี่เอง” เฮียเฮียงพูดเศร้า ๆ

“อ้าว มีเรื่องอะไรหรือเฮีย ?”

“เอ...ฉันนี่ไม่รู้ละ” ใบหน้าผู้ตอบมีอาการครุ่นคิด

“เสียพนันหรือเปล่า ?” เพราะมันเคยมีประวัตินี้มา

“ไม่รู้ แต่คิดว่า...ไม่ใช่”

“อ้าว ไม่นั่นจะเป็นเรื่องอะไรละ ?”

“ผมถามพรรคพวก(ชาวยุทธภพ)ด้วยกัน เขาก็ว่าไม่น่าจะใช่ เพราะระยะนี้ไ้อ่ขอยังไม่ได้เสียหนัก
ๆ กับใครเลย”

เราเห็นลูกเมียยืนรออยู่ห่าง ๆ เกรงว่าจะรอนาน จึงบอกให้เขาเข้าไปซื้อของในห้างก่อน สักครู่จะ
ตามเข้าไป แล้วก็หันมาเสวนากับพี่ใหญ่ต่อ

เรารู้สึกสังหรณ์ว่า.....

“หรือจะเป็นเรื่องลูกชาย” เราสาวต่อ

“เอ อันนี้ผมก็ไม่รู้เลยเรื่องลูกเมียเขาเนี่ย ไม่เคยไปเห็นบ้านมันซักกะที”

จนแล้วจนรอดก็ยังไม่กระจ่าง เราเลยขอตัวเพื่อตามเข้าไปช่วยลูกเมียซื้อข้าวของ วันรุ่งขึ้น
อาจารย์ทวีศักดิ์ หรือ ‘อาจารย์หนวด’ ผู้กว้างขวางในยุทธภพ ดิ่งเข้ามาสีหน้าขมขื่นกระซิบกระซาบ

“มันเสียใจผิดหวังกับลูกชายของมัน”

“ผมก็คิดแล้ว ตอนเฮียเฮียมากบอกเมื่อวานนี้” ลักครูกี้ถามต่อ

“เออ แล้วเขาตั้งศพไว้ที่ไหนล่ะ?” อาจารย์หนวดเม้มปากดีไหลเราเผียะพร้อมตอบว่า

“เฮีย...ยังไม่ตาย”

“อ้าว ! ไหนเฮียเฮียแกว่าตาย?”

“ไม่ตาย ซื่อรับน้ำหนักไม่ไหวหักลงมาเลยรอดตาย”

“เหลือเชื่อ!” เราารู้สึกว่าจะพูดเล่นหรือเปล่า เรื่องอย่างนี้เอามาพูดเล่นๆ ได้อย่างไร

“อ้าว นี่เรื่องจริงนะคุณ ไปถามใครดูก็ได้”

แล้วก็เป็นอย่างที่ตาหนวดพูด เราก็ได้แต่เงยหน้า ! (ประหลาดใจ – ภ.ลาว)

‘ไอ้ห่า นี่มันรอดตายเป็นครั้งที่สามแล้วนะเนี่ย เรื่องจริงไม่ใช่อิงนิยาย ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เดียว
จะพามันไปออกทีวีรายการ “เชียด” เข้าสัปดาห์ใหม่หว่า.....’

ทำไมแหม้ง

**“ตอนยังไม่ได้ก็น้องก็บอกว่าน้องตำตูด
พอได้แล้วก็หาว่าน้อง.....ตูดดำ”**

หลายเดือนผ่านไป คำของวันศุกร์หนึ่ง ถึงเวลาอาหารเย็นนอกบ้าน (เมียเขาขอพักผ่อนโดยงดทำอาหารมื้อเย็นในวันศุกร์-เสาร์) ลูกเมียเขามีมิติ บะหมี่ก๋วยเตี๋ยว เราก็จำต้องยอมกินตามเสียงส่วนใหญ่ พวกเขาก็อิ่ม แต่เราวิ่งออกกำลังกาย จึงกินไม่พอก็อิ่ม จะสั่งอีกถ้วยก็เอียนกินไม่ลงแน่ กลับถึงบ้านนั่งดูโทรทัศน์ ประมาณสามทุ่มเศษ ท้องเริ่มร้องจ๊อกๆ

‘หิวแหม้ง.....!’

เลยต้องเดินออกไปหาอะไรใส่ท้อง ร้านค้าหน้าปากซอยเงียบกริบ จึงเดินต่อไปถึงสโมสรโรงพยาบาล เพราะที่นี่เขามีอาหารจานด่วนรสเด็ด ราคาประหยัดไว้บริการตามสั่ง เพื่อบริการลูกค้าจนสว่างคาตา ถ้าซาไฟฟ์(นกกระเจอง)อยู่

ความที่เราเคยเข้าประจำ ก็ต้องนึกถึงที่ขึ้นได้ก่อนเป็นธรรมดา ผีสนักผีไฟเสียอย่าง

ระหว่างรอนหนูตุ๊ก ก็กินใหญ่ปุงอยู่ในครัว เราก็เลยเคาะสนิมด้วยการซ่อมสนักเกอร์ เป็นการยืดเส้นยืดสายรอไปพลางๆ แท่งได้ยังไม่พอห้าไม้ ‘ยอดคุณพ่อผู้ตายยาก’ ก็โผล่พลั้วจะเข้ามาในสโมสรเพื่อจะเล่นไพ่นก(กระเจอง) แต่พอชำเลืองมาเห็นเรา ก็เลยเลี้ยววกดิ่งเข้ามาหา

“อาจารย์ขิงขัยครับ”

“เออว่าไงขอ?”

“เดี๋ยวนี้เซ็ดขัยทำงานแล้วนะครับ” ดูสีหน้าพ่อสบายใจขึ้นเยอะ ยิ้มแย้มแจ่มใส

“เออดี” ก็ไม่รู้จะพูดอะไรดี “ทำงานอะไรล่ะ?”

“เป็นพนักงานต้อนรับที่บุญชัยแมนชั่นครับ”

เราพยักหน้ารับรู้ไปตามเพลง

“เขาตั้งใจทำงานดีมากนะครับอาจารย์” ถ้าแก่(เจ้าของกิจการ)เขาชอบมันมาก จะแต่งตั้งเลื่อนขึ้นให้เป็นผู้จัดการฝ่ายต้อนรับเลยนะอาจารย์” นายชอยิ้มย่อง แต่เรารู้สึกเป็นปรีศนี่ในใจ

“แต่ผมขอรองเขาว่าอย่าเพิ่งเลย มันยังเด็กเกินไป จะข้ามหัวใครไปอีกหลายคน เดี่ยวเขาอาจจะหมั่นไส้เอาจะอยู่ยาก อาจารย์ว่าจริงมั๊ย?”

“ครับ” เราก็รับคำไปแบบรักษาน้ำใจเสียมากกว่า แต่คุณพ่อดูภูมิใจและเป็นปลื้มเอามาก..... ก็เพราะความรักลูกมากและอยากให้ลูกได้ดีนี่นา

“แล้วเรื่องการเรียน” เมื่อเห็นเราเรียบแบกก็เล่าต่อ “เขามาขออนุญาตไปสมัครเรียนต่อที่ ก.ศ.น.” (การศึกษานอกโรงเรียน)

เราก็นึกอะใจต่อ ‘ก็หาเงินมีรายได้ด้วยตัวเองแล้ว จะไปสมัครเรียนต้องมาขออนุญาตพ่อทำมาย.....ที่ทำความไม่ดี น่าจะขออนุญาตก่อน ไม่ยกกะทำ พิกลแฮะ’

เมื่อยอดคุณป้ามียอัยมั่งแฉ่งเปี่ยมสุขปานนั้น เราก็ไม่อยากใช้ปากไปพังทะลายวิมานของเขา จึงได้แต่สวมบทบาท “ขุนพลอยพยัก” ตะพึด

ต้นปี 2544 ไปกินอาหารเสริมที่สโมสรโรงพยาบาลด้วยสาเหตุเหมือนเก่า เวลาเดิม นายชอคู่ว่าจะมาที่นี่ทุกวันกระมัง ไปปื๊บก็เลยเจอป๊าอยู่ก่อนแล้ว ยังไม่ทันจะได้สั่งอาหารเลย นายชอก็สวัสดีทักทายมาแต่ไกล

“สวัสดีครับอาจารย์ชิงชัย” เราตกใจเกือบยกมือไหว้รับไม่ทัน เพราะนายชอก็ไหว้มั่ง เฉยมั่ง ไม่นั่นอน

“อ้าว สวัสดีครับ สบายดีหรือชอ”

“สบายดีครับ อาจารย์”

เราหันไปสั่งอาหารกับสาวตึก กู้กประจำสโมสร

“ตึก เอาผักชีมาราดข้าวหนึ่งจาน “ แล้วก็หันไปทางนายชอ “ชอ จะกินอะไรสั่งเลยนะ”

แล้วเราก็เดินเลี้ยวออกไปจับคิว อยากจะทบทวนวิทยายุทธที่เคยลือสนั่น ลั่นยุทธจักร(คุ้ยชื่อๆเด้อ) สักหน่อย ขณะก้มลงกำลังสาวคิวจะแทง นายชอก็เข้ามาประชิดติดตัวเสียแล้ว เราแอบถอนใจดังเฮือก....

ที่มานี้ ก็มุ่งมาบำบัดความหิว และหาความเพลิดเพลินเจริญใจ ไม่อยากมารับอะไรที่ไม่ประเทืองอารมณ์ มุ่งมาหาความสนุก ไม่ใช่มารับฟังความทุกข์ของผู้คน ยามจำเป็นก็โอเค นี่มันหมดเวลาแล้ว แต่เพื่อความสุขของน้องนุ่งเขา เราก็จำต้องยั้งต้องโอเคให้เขาอยู่แล้ว.....กาที่นี้ั้งชะที่ไหนละ (ก็คนกันเองอยู่แล้วนี่นา.....)

“อาจารย์ชิงชัยครับ”

“ว่าไงครับ”

“หลานชายจะแต่งงานแล้วนะครับ “

เราก็เลยเป็นง ก็ยังเด็ก ๆ อยู่เลย ถ้าเรียนก็แค่มอห้ามอกเท่านั้น คงเห็นเรางๆ ก็เลยเฉลยต่อ

“ก็หลานชายเชิดชัยไงครับ”

“ก็นั่นนะสิ ทำไมจะแต่งงานเร็วนักล่ะ ?”

“ก็ไปติดพันกับกับสาวที่เรียน ก.ศ.น.ด้วยกันนั่นแหละอาจารย์”

กว่าแล้ว ! ไฉนมันรูปหล่อ หุ่นสำอาง ผิวพรรณหน้าตาทำทางเหมือนลูกผู้มีอันจะกิน หน้าตายิ้มแย้มปากหวานหยอกซะเมื่อไหร่ ควบคุมไม่ดีมีหวังไปเที่ยวหยอดไข่ได้ระเบิดเถิดเทิงเลยเชียวละ ถ้าเป็นสำนวนลาวเขาก็อ่า “ห้าตากไม่แห้ง” (มีสาวมาติดพันมาก)

“เป็นลูกสาวของกำนันเชียวนะอาจารย์” ใบหน้าชอยิ้มแย้มภูมิใจ “อายุมากกว่ามันสองสามปีมั้ง”

“ถูกเขาจับตัวรีเปลา ไฉนมันหล่อเนี๊ยะ” พุดชมลูกชายตรง ๆ แบบนี้ นายชอเป็นปลื้มยิ้มจนตาหยี

“ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละอาจารย์ ผู้หญิงก็เป็นลูกสาวคนเดียวของกำนันซะด้วย มันติดกันแจ ไม่ยอมแยกห่างกันเลย”

มันติดกันแจ แต่ประสาผู้ใหญ่ ย่อมรู้ว่า ประตูกุญแจไขว้ไปหลายชุดแน่นอน ภาษาลาวเขาก็อ่า ‘โหลปลาแตกแตกก่อนแต่ง’ นายชอคงคิดว่าฝ่ายตนได้ถือไฟแต่ต่อก็กระหึ่มยิ้มย่องขณะเล่า พอดีได้ยินเสียงสาวตุ๊กเรียก

“อาจารย์ชิงชัยคะ ข้าวเสร็จแล้วค่ะ” จานข้าววางบนโต๊ะที่มีเก้าอี้ล้อมรอบสี่ด้าน เราก็เลยวางคิ่ว ฟิงไว้ที่ขอบโต๊ะสนุก อดซ่อมแท่งตามเจตนาที่ตั้งไว้ ก่อนจะเดินจากออกมาก็เอื่อยขึ้น

“มาชอ กินข้าวด้วยกัน” ก็เรียกไปตามมารยาท

พอนั่งลงจะกิน นายชอก็ตามมานั่งแหมะที่เก้าอี้ตัวตรงข้ามกัน

“บ้านเขารวยนะอาจารย์” นายชอยังอยากรจะเล่าต่อ “มีโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าส่งกรุงเทพด้วย พ่อฝ่ายผู้หญิงไม่ยอมให้เจอกับลูกชายผม แต่ลูกสาวเขาไม่ยอม พ่อของเขาก็เลยต้องยอม”

นายชอยังยิ้มอย่างมีชัย กระหึ่มในฐานะผู้เป็นต่อ แต่เราก็แก้งทั้งวัง

“อ้าว ก็ลูกสาวเขาเสร็จทางเราแล้ว ทำไมจะยังมาหวงห้ามอะไรอีกล่ะ ?” เราถือโอกาสสรุปให้เสร็จสรรพ

“เขาคิดว่า ผมเป็นนักเรียนนักพนัน เขาไม่ยอมให้ได้กับลูกชายนักพนัน” นายชอเล่าอย่างพาซื่อ คงเพราะความเคารพนับถือกันนั่นแหละ ก็เลยไม่คิดจะปิดบังอำพรางอะไร สำหรับพวกเราอะไรก็รู้ๆ ใ้กันหมดอยู่แล้ว

“เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว พ่อเขาโทรมาตกลงกับลูกชายผมเรื่องการหมั้นการแต่งงานนี้แหละ เผอิญผมอยู่ใกล้ ๆ แถวนั้นเลยแอบได้ยินด้วย คำพูดคำหนึ่งเขาคงคิดว่าพ่อเป็นนักพนัน

ลูกชายผมพอได้ฟังมันโมโหเลยนะอาจารย์ มันพูดตอบกลับไปเลยว่า อย่ามาว่าพ่อผมอย่างนั้นนะ ไม่แต่งก็อย่าแต่ง มันวางโทรศัพท์ปั๊บทันทีเลยครับ ดูใจมันชิวอาจารย์”

ใบหน้านายชอบ่งบอกถึงความประทับใจ และภูมิใจในน้ำใจของลูกที่มีต่อพ่อ ลูกชายมันรักพ่อของมัน แม้จะเป็นนักเลงพนัน ใครก็อย่าได้มาแตะมาดูลูก นายชอยินดีปรีดาและเป็นปลื้มกับที่ทำของลูกชายว่า ‘รักตนเอามาก ๆ’ ไม่พอใจถึงกับทนไม่ได้ในทันทีที่มีใครมาลบหลู่ดูถูกพ่อ

แต่เรากลับว่า ‘ไม่เชิงนะ’ ที่จริงในความคิดของเด็ก เด็กคงยังไม่ได้คิดจะมีคู่ครองมีครอบครัวอะไรเลย ทำไปตามเล่นหน้ามิดเท่านั้น ทำแล้วก็แล้วกันไป ไม่คิดอยากจะรับผิดชอบต่อเรื่องที่ไหน แค่ได้กินของฟรีสนุก ๆ ก็เท่านั้นเอง

แต่คติความเชื่อของหญิงไทย ผู้หญิงที่ยอมเอาตัวเข้าแลกมักจะยึดมั่นถือมั่นเอาเองว่า ถ้าฉันยอมให้เธอ เธอก็ต้องเป็นของฉันเช่นกัน ต้องรับผิดชอบนะ

ส่วนของผู้ชายมักพูดดีตอนหวังได้ และพูดร้ายตอนหวังทิ้งเสมอ

“ตอนยังไม่ได้น้องก็บอกว่ำน้องดำดุด พอได้แล้วก็หาว่าน้องตูดดำ” คำพูดนี้ได้ยินเด็กนักเรียนชายมันล้อกันเล่นระหว่างเดินลงบันไดอาคารภาษาไทย แต่ก็ตามเตือนไม่ทัน

สรุปแล้ว หญิง กับ ชาย ความหมายปลายทางมักต่างกันอย่างนี้เสมอ ผู้หญิงก็มักจะเผลอเผลอใจคิดสรุปเอาเอง

ทั้ง ๆ ที่ก็มีบทเรียนให้รู้เห็นมามากมายแล้ว ระหว่างกำลังหน้ามิด ให้สัญญาอะไรผู้ชายมันก็รับหมดแหละ จบเกมแล้วค่อยว่ากันใหม่อีกที

ลงท้ายมักกินฟรีกันไปก็เยอะ ผู้ชายที่โหดจะอยากได้เมียอันเกิดจากความพลั้งเผลอเพราะตุนหาหน้ามิดของตนเล่า

คนที่จะมาเป็นแม่ของลูกเขาก็ต้องมีสติ พิถีพิถัน และประณีตในการเลือกมากกว่านี้เป็นธรรมดาจะไปควานหาความจริงใจจาก ‘ความหน้ามิด’ กี่เง่าเกินป้า.....

และก็เพราะความเง่เงาของเหล่าสตรี(บางองค์) จึงถูกบุรุษเพศหลอกบริโภคนฟรีเสมอๆ เลยต้องเอาตัวใส่กระเช้าล้างเพื่อแสวงหา ‘เหยื่อ’ รายต่อไป

คำพังเพยของ ‘อาจารย์ชิง’ ที่ว่า **หญิงสาวมีราศี เหมือนโสเภณีสักคน** นั้นยังคงเป็นจริงแท้แน่นอน(ในสังคมไทย) ต่อให้ใส่กระเช้าล้างน้ำลวกต้มอย่างไรก็ไม่วันหมดคาบ วันดีคืนชวยเดี่ยวผู้ชายคนใหม่เขาก็รู้เข้าจนได้ (เพราะความลับไม่มีในโลก) เขาก็จะติว่าเป็น “**เมื่อย้อมแมว**”

ประวัติเน่าๆ จึงเป็นเสมือน ‘ระเบิดเวลา’ หรือวิบากกรรมที่จะตามมา ไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน สตรีพวกนี้จึงมีชีวิตที่พอกพูนแต่ความหวาดระแวง ผวา ใจไม่ค่อยเป็นสุข

ผลสุดท้าย เมื่อจุดประสงค์การเรียนรู้รสชาติแห่งรักไม่ตรงกัน ความสัมพันธ์ก็ต้องแปรเปลี่ยนไปเป็นธรรมดา

ในฐานะที่มักต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ‘สาว ๆ’ทั้งหลาย จงยังกิจทั้งปวงให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด’ อันนี้หลวงพ่อดิ่งสอนไว้ เชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็เสีย หรือจะคิดเสียว่า ‘**หมาเหี้ยจรด**’ เพลินไปอีกแบบก็ตามใจ

จะดีจะชั่วก็เพราะตัวทำ จะสูงจะต่ำอยู่ที่ทำตัว นะจ๊ะ.....

**อันเสื่อร้ายก็มักตายเพราะลายหนัง
คนที่คลั่งในอบายมุข
มันก็ต้องทนทุกข์เพราะอบายมุขที่มันคลั่ง**

จากนั้นมา เราก็ไม่เคยได้พบนายช่ออีกเลย จนกระทั่งเดือนธันวาคม ปี 2544 ก็จึงได้ข่าวว่านายช่อล้มป่วยเข้าโรงพยาบาลอาการหนักถึงกับต้องส่งเข้าห้องฉุกเฉิน (I.C.U.)

เพราะเสียใจเรื่องลูกชายสุดสวาทหัวแก้วหัวขวาดคนนี้นี่แหละ เทียวเล่นพนันดึกดื่น เลยเที่ยงคืนไปแล้วถึงค่อยกลับ กลับบ้านกินนอนไม่หลับ กระส่ายกระสับ ฟุ้งซ่านขวัญผวา

เมื่อไม่สามารถข่มตาให้หลับ ก็ต้องงีบช่วย เวลาลับก็ฝันร้าย หลับไม่สนิทเหมือนจิตหลอนต้องหลับๆ ตื่นๆ บ่อยครั้ง ทำให้สภาพการพักผ่อนไม่เพียงพอต่อเนื่อง

รุ่งเช้าก็อ่อนระหอยโรยแรง ก็ต้องพึ่งกระพริบแดง แแรงเยอร์ สปอนเซอร์ เลยดื่มจนเซ่อ เบลอจนท้อ

ตกป่วยเกิดอาการง่วงเหงา เพราะร่างกายต้องการการพักผ่อน แต่ต้องทำมาหากิน ก็ต้องกินกาแฟเพื่อถ่วงลูกกะตาวินละหลายกระป๋อง ตกเย็นก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ก็ต้อง ชดกระพริบแดง แแรงเยอร์ เผลอๆ เบียร์เหล้าก็เอาไปทั่ว ด้วยเหตุผล ‘เพื่อย้อมอารมณ์’

ร่างกายมิใช่เครื่องจักร พอถูกกระตุ้นถูกกดบีบหนัก ๆ ถูกดึงถูกดันนาน ๆ เข้า ผสมกับจิตที่บอบช้า เพราะขาดธรรมชาติคุ้มครอง ในที่สุดก็ต้องล้มป่วยไปเป็นธรรมดา

**อันเสื่อร้ายก็มักตายเพราะลายหนัง
คนที่คลั่งในอบายมุข มันก็ต้องทุกข์เพราะอบายมุขที่มันคลั่ง**

หากสาธุชนมีจุดมุ่งหมายจะให้ชีวิตเป็นสุข มีทุกข์แต่น้อย ธรรมะแห่งพุทธศาสน์จักช่วยท่านได้แน่นอน

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจาริ

(ธัมโม หะเว รักษะติ ธัมมะจาริง)

“ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม” เสมอ

เชื้อ ‘หลวงตาซิง’ เกื้อะ โยม.

เรื่องนี้ล้วนเกิดจากจินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น
หาใช่เรื่องจริงไม่ หากชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ไปพ้องพาน
กับท่านผู้ใดอันจะก่อให้เกิดความเสียหาย ไม่พอใจ
ผู้เขียนก็ขอกราบประทานอภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย.

ขอคารวะ

มือทุกมือที่ถือหนังสืออ่าน
ตาทุกคู่ที่เคลื่อนผ่าน ธารหนังสือ
มือของเรากำลังสัมผัสมือ
ใจของเราคือสื่อสัมผัสใจ
มือที่กุมปากกามาเนรมิต
และความคิดคือหมึกจารึกไหล
พาใจเราดลเลี้ยวท่องเที่ยวไป
บนบันไดกระดาดขาวทุกคราวครั้ง

หนังสือ
คำต่อคำนี้แหละคือสื่อภาษา
มือต่อมือนี้แหละมีชีวิตชีวา
หน้าต่อหน้านี้แหละสนใจต่อใจ

เปิดหนังสือเพื่ออ่านงานความคิด
 เปิดชีวิตเพื่ออ่านความฝัน
 เปิดทางทองเพื่ออ่านการก้าวไกล
 เปิดทางชัยด้วย 'ตำนานอาจารย์ชิง'

ต้นไม้มีมันคล้าย ๆ คน ต้นบานชื่นนี้ฉันไปซื้อต้นเล็ก ๆ
 ที่เขาเพาะแล้วมาปลูก แต่มันก็เติบโต งามและแข็งแรงดี
 เพราะเขารู้จักคัดเลือกเมล็ดพันธุ์ที่ดี ดินที่เพาะก็ดีด้วย
 ต้องหมั่นดูแลรดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ย และกำจัดวัชพืชออก
 คนเราก็เช่นเดียวกัน ต้องหมั่นอบรมสั่งสอน
 ให้ความรักความอบอุ่นเด็กจึงจะเติบโตเป็นคนดีมีคุณภาพ
 เหมือนต้นดอกบานชื่นเหล่านั้น
 “สมเด็จพระยาฯ”